

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/119/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1713202379
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 03. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Král
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1713202379.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Branislava Krála a členov senátu JUDr. Dariny Kriváňovej a JUDr. Michaely Krajčovej v spore žalobcov: 1/ S.. F.. Z. N., narodený X.XX.XXXX, trvale bytom X. 3, X., 2/ VENUS PROJECT Slovakia, s. r. o., so sídlom Limbová 3, Limbach, IČO: 31 342 841 proti žalovanému: Z.. S. H., narodený X.X.XXXX, bytom V. XXX, o určenie, že žalovaný neposkytol žalobcovi kvalifikované a kompetentné právne služby, o zaplatenie pohľadávky 6 % ročne zo sumy 631.567,22 Eur od 23.1.2006 do 21.4.2008 a o zaplatenie nemajetkovej ujmy v sume 9.958,18 Eur, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Pezinok zo 6. novembra 2017, č. k. 10C 34/2013-328 v spojení s opravným uznesením tohto súdu zo 6. novembra 2017, č. k. 10C 34/2013-342 a opravným uznesením z 29. novembra 2018, č. k. 10C 34/2013-394, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave napadnutý rozsudok Okresného súdu Pezinok zo 6. novembra 2017, č. k. 10C 34/2013-328 v spojení s opravným uznesením tohto súdu zo 6. novembra 2017, č. k. 10C 34/2013-342 a opravným uznesením z 29. novembra 2018, č. k. 10C 34/2013-394, **p o t v r d z u j e.**

Žalovanému **n e p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Pezinok (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 6. novembra 2017, č. k. 10C 34/2013-328 v spojení s opravným uznesením zo 6. novembra 2017, č. k. 10C 34/2013-342 a opravným uznesením z 29. novembra 2018, č. k. 10C 34/2013-394 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) žalobu zamietol a žalobcom 1/, 2/ uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v plnom rozsahu.

2. V odôvodnení rozsudku uviedol, že v spore žalobcu Z.. S. H., nar. X.X.XXXX proti žalovanému S.. F.. Z. N., nar. X.XX.XXXX, v konaní o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, vedenom pod sp. zn. 5C/813/2008, súd uznesením č. k. 5C/813/2008 - 402 zo dňa 4.2.2013 vylúčil vzájomný návrh žalovaného (S.. F.. Z. N.), ktorý smeroval voči žalobcovi (Z.. S. H.) na samostatné konanie, ktoré sa v súčasnosti vedie pod sp. zn. 10C/34/2013. Žalobca 1/ (S.. F.. N.) žiadal, aby súd určil, že žalovaný (Z.. H.) mu neposkytol kvalifikované a kompetentné právne služby (nepodal na Okresný súd Bratislava III. žalobu voči SR na náhradu škody vo výške 631.567,22 Eur s príslušenstvom, ku ktorej vypracovaniu a podaniu prevzal zastupovanie dňa 12.12.2005, ďalej znehodnotil plnomocenstvo jemu vydané a vlastnoručne podpísané žalobcom 1/ dňa 12.12.2005), ďalej žiadal, aby bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi 1/ nemajetkovú ujmu v sume 9.958,18 Eur a ako majetkovú ujmu (náhradu škody) úrok 6 % p. a. zo sumy 631.567,22 Eur od 23.1.2006 do 21.4.2008. Súd uznesením č. k. 10C/34/2013-228 zo dňa 3.8.2015 pripustil, aby v časti uplatneného nároku na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 6 % p. a. zo sumy 631.657,21 Eur od 23.1.2006 do 21.4.2008 namiesto žalobcu 1/ vstúpil žalobca 2/ (žalobca 1/ a žalobca 2/ spolu aj ako „žalobca“).

3. Žalobca svoje nároky odôvodnil tým, že žalovaný počas obdobia zastupovania jeho samého aj jeho manželky zneužil dobrú vieru v ním prezentované a predstierané údaje vysokokvalifikované a vysokoprofesionálne služby právnej pomoci. Žalovaný sa tak mal dopustiť podvodného konania, keď nevypracoval a nepodal žalobu voči Slovenskej republike (ďalej len „SR“) na sumu 631.579,17 Eur s príslušenstvom, pričom na podklade fiktívnych právnych úkonov si vynucoval úhradu faktúry č. 2006/1/56 na zaplatenie sumy 3.385,32 Eur s príslušenstvom (t. j. za služby spojené s podaním tejto žaloby). V rozpore s ustanoveniami § 18 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii teda fingoval vypracovanie a následne aj podanie žaloby v jeho mene, pričom znehodnotil (resp. zodpovedá za znehodnotenie) ním vydané plnomocenstvo k zastupovaniu zo dňa 12.12.2005 (v tom čase nemal žalobca vedomosť o jeho pobyte a pobyte jeho koncipienta vo väzbe, ak by túto vedomosť mal, tak by mu žiadne plnomocenstvo nevystavil), čo bolo odhalené a zdokumentované v uznesení vydanom Okresným súdom Bratislava III (ďalej len „OS BA III“) č. k. 18C/25/2006-47 zo dňa 13.2.2017. Žalobca uviedol, že žalovaný sa voči jeho osobe dopustil podvodu, pretože v danej veci založil do spisu znehodnotenú/sfalšovanú plnomocenstvo jemu vydané v dobrej viere a ním osobne podpísané dňa 12.12.2005 pre potreby zastupovania voči SR - podľa názoru žalobcu žalovaný túto žalobu ani nemohol kvalifikovane podať. Žalovaný sa mal následne pokúšať vyvinúť tým, že obviňoval OS BA III z toho, že žalobu doručil súdu, že tejto nebola pridelená spisová značka a iné krajne neetické a zákonu odporujúce konania s cieľom dokonať škody, ktoré mu vedome spôsobil, a to nepodaním žaloby vo veci samej a založením sfalšovaného/znehodnoteného plnomocenstva do spisu zn. 18C/25/2006 vedeného OS BA III, čím spôsobil škodu veľkého rozsahu žalobcovi 2/ v sume 160.350,63 Eur. Žalovaný mal okrem toho žalobcu 1/ zastupovať v čase, kedy žalobca 1/ trpel duševnou poruchou, o čom mal vedomosť od roku 2005, pričom tento stav zneužil k poškodzovaniu jeho ústavných práv - žalovaný mal dokonca zneužiť tento stav k sfalšovaniu ním vydaného plnomocenstva dňa 12.12.2005 - PN mala trvať do 8.12.2006 a choroba nasleduje aj v čase podania tejto žaloby.

4. Žalovaný ďalej podľa tvrdenia žalobcu nepodal včas a kvalifikovane odvolanie vo veci sp. zn. 32Exre 16/2005 vedenej na Okresnom súde Bratislava I (ďalej len „OS BA I“), čím spôsobil prieťahy v konaní - predĺženie stavu nezákonnej exekúcie na obchodný podiel žalobcu 2/, čím mu spôsobil škodu v sume 428.443,90 Eur. Žalobca ďalej uviedol, že žalovaný na podklade fiktívnych právnych úkonov, krajne diletantských a krajne nekompetentných právnych služieb, ako aj predstieraných právnych úkonov si vynucoval voči nemu a jeho manželke úhrady v objeme presahujúcom čiastku 59.749,05 Eur, a to aj zasielaním listov do sídla žalobcu 2/ s cieľom hrubej a nenáležitej diskreditácie pred zamestnancami. Zároveň mal žalovaný neoprávnene narušiť a zasiahnuť do jeho práva na súkromie, keď mu zasielal nenáležité SMS správy, v dôsledku jednej z nich dňa 23.11.2006 jeho manželka stratila kojenecké mlieko a tým ublížil i jeho synovi, v tom čase batolaťu S. Podľa žalobcu žalovaný konal v rozpore s etickým kódexom a povinnosťami advokáta.

5. Žalovaný mu ďalej odmietol vydať jemu zverenú písomnosť vzťahujúcu sa ku konkurznému konaniu sp. zn. 8K 1/04 vedenom na Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „KS BA“), týmto protiprávnym konaním mu mal znemožniť kvalifikované podanie incidenčných žalôb v lehote do 13.4.2007. Listinné dôkazy vo forme originálov mu žalovaný vydal poštou až dňa 21.4.2008. Ergo nimi teda neoprávnene nakladal a zadržoval jeho aktíva v sume 631.567,22 Eur (táto suma má predstavovať súčet všetkých pohľadávok prihlásených do konkurzného konania spoločnosti LIVAK PLAST s. r. o. vedeného pred KS BA pod sp. zn. 8 K 1/04) od 12.12.2005 do 21.4.2005. Žalobca sa dňa 11.4.2007 dostavil do sídla žalovaného, ktorý mu grobianskym spôsobom odmietol vydať písomnosť ním neoprávnene zadržávanú. Bez vlastníctva dôkazného bremena neoprávnene zadržávaného žalovaným žalobca nemohol podať incidenčné žaloby voči správcovi konkurznej podstaty úpadcu LIVAK PLAST s. r. o. na podklade zmluvy o postúpení pohľadávky a tieto aktíva v lehote do 31.12.2006 postúpiť spoločnosti SLOVMONTAN s. r. o. za sumu 94.735,08 Eur. Teda dňom nasledujúcim po 13.4.2007 došlo vinou žalovaného k zániku práva, nakoľko podľa § 23 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len „zákon o konkurze“) pri zmeškaní lehoty nemožno na také pohľadávky prihliadať, ergo mu žalovaný týmto vedomým protiprávnym konaním spôsobil škodu vo výške 631.567,22 Eur s príslušenstvom. V tejto veci mu žalovaný plnomocenstvo nevypracoval, pretože vedel, že ho sfalšoval. Žalovaný sa na konci jeho podania pri zhrnutí vrátil k opisovanému zadržávaniu zverených listinných dôkazov zverených žalovanému dňa 12.12.2005 a k uvedenému tentoraz uviedol, že tieto podklady mali byť k vypracovaniu a podaniu žaloby proti SR na náhradu škody vo výške 631.567,22 Eur, žalovaný dňa 23.1.2006 nepodal žalobu na OS BA III a spôsobil škodu na majetku rovnajúcu sa úbytku na majetku vo

výške 2 násobku základnej úrokovej sadzby Národnej banky Slovenska (3 % ku dňu 23.1.2006), pričom mu zmaril nakladanie s týmito aktívami a ich rozmnoženie, resp. speňaženie tretej osobe - spoločnosti SLOVMONTAN s. r. o. na podklade zmluvy zo dňa 21.5.2006, žalobcovi mala vzniknúť škoda vo výške 94.735,08 Eur titulom nemožnosti podpísania zmluvy o postúpení pohľadávky. Preto žalobca žiada, aby súd žalovaného zaviazal s odkazom na ustanovenie § 415, § 420 a § 421 OZ k náhrade škody rovnajúcej sa úroku vo výške 6 % zo sumy 631.567,22 Eur (hodnota vecí - aktív zverených žalovanému) za obdobie od 23.1.2006 do 21.4.2008.

6. Žalovaný mal ďalej dňa 26.5.2007 o 17.25 z jeho emailu na dôvernú internetovú stránku BIVŠ a. s. Praha (ďalej len „BIVŠ“), ktorej bol žalobca 1/ poslucháčom v období pred štátnicami (12.-14.6.2007), zaslať nepravdivé tvrdenia vyvolávajúce verejné podozrenie o tom, že žalobca 1/ sfaľšoval dokument o praxi vykonávanej v advokátskej kancelárii žalovaného. Na uvedené ho mali upozorniť spolužiaci a žiadali ho o vysvetlenie (S. S., F. E. P., E. S.). Žalovaný ho mal týmto konaním vedome a krivo obviniť z toho, že mu odcudzil rôzne listiny z jeho advokátskej kancelárie, že zneužil jeho razítko a podpis, a teda konal v rozpore s § 11 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), ako aj v rozpore s etikou a dobrými mravmi. Zverejnením uvedeného sa mu mal mstiť za trestné stíhanie pre zločin z krátenia dane a poistného, kde proti žalovanému vypovedal ako svedok, pričom vec dokončil zaslaním listov a urgencii prorektorovi vysokej školy do G. G. - O.. F. Z. S., U., čo sa mal dozvedieť od S. S. dňa 8.6.2007 za prítomnosti svedka F. F. S., O.. S. mal následne nariadiť šetrenie, pričom nariadil aj zaistenie originálu potvrdenia o praxi vydaného dňa 17.8.2006. Obdobne mal žalovaný žalobcu 1/ kriminalizovať aj v liste zo dňa 23.11.2006 zaslanom jeho klientovi F. S., pričom konal v rozpore s § 23 ods. 1 zákona o advokácii, čím zapríčinil, že mu jeho spoločník, advokát Z. Y. vypovedal plnomocenstvo.

7. Žalobca k nemajetkovej ujme zhrnul, že túto žiada s poukazom na § 13 OZ vo výške 9.958,18 Eur vzhľadom na intenzitu neoprávnených a opakovaných zásahov do jeho výsostne osobnostných práv chránených ustanovením § 11 OZ (tento závadový stav má trvať aj ku dnešnému dňu, nebol zo strany žalovaného odstránený) ako aj konania žalovaného v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 OZ). Žalovaný mal zneužiť v danom čase jeho dobrú vieru a ním prezentované údaje vysokokvalifikované a vysokoprofesionálne služby právnej pomoci, pričom sa ukázalo, že od začiatku nejednal svedomito a čestne, nekonal s ním v súlade s etickým kódexom advokáta a Chartou práv klienta. Žalovaný mal ďalej vedome a cielene porušiť zásadu mlčanlivosti zaslaním listu jeho klientovi F. S. po odmietnutí uhradiť mu výpalné 99.581,76 Eur a odhalení jeho nekalých konaní v spolupráci s jeho koncipientom (znehodnotenie plnomocenstva, nevypracovanie a nepodanie žaloby, fakturácia fiktívnych právnych úkonov, sprenevera jeho finančných prostriedkov) sa schýlil k šíreniu nepravdivých informácií na adresu jeho osoby a jeho manželky, formou SMS-iek neoprávnene zasahoval do jeho práva na súkromie a diskreditoval ho zneužitím internetu v radoch vedenia vysokej školy v čase pred štátnicami, a to hrubou kriminalizáciou ním vymyslených a nepravdivých informácií.

8. Žalovaný navrhol žalobu (vzájomný návrh) zamietnuť. Uviedol, že sa jedná o ďalšie pokračovanie v ohováraní jeho osoby, jedná sa o samé absurdné výmysly a polopravdy len s cieľom a úmyslom spôsobiť ďalšiu morálnu a majetkovú ujmu žalovanému. Uviedol, že sa so žalobcom zoznámil v jeho advokátskej kancelárii cestou realitnej kancelárie, ktorá bola poverená predajom jeho nehnuteľnosti, kaštieľa v S. nad L. a o túto nehnuteľnosť prejavil záujem žalobca 1/ s manželkou. Aby preukázal, že je solventný a má finančné prostriedky na kúpu nehnuteľnosti, požiadal ho o zastupovanie v rôznych kauzách. Pri podpise zmluvy o predaji kaštieľa zložil zálohu vo výške 5.311,03 Eur, zvyšok kúpnej ceny mal byť doplatený do 30.11.2005 s tým, že ak v tejto lehote nebude zvyšná suma zaplatená, kúpna zmluva stráca platnosť. Dňa 6.10.2005 mal žalobca 1/ navštíviť žalovaného a žiadal, aby mu vystavil doklad o zaplatení zbytku kúpnej ceny vo výške 100.909,51 Eur. Svoju žiadosť odôvodňoval tým, že má zaistený bankový úver na predmetný kaštieľ, a aby ho mohol dostať, potrebuje, aby nebola nehnuteľnosť zaťažená dlžobou, teda aby bola zaplatená kúpna cena - presvedčil ho, v ten istý deň vystavil príjmový doklad, že si od neho požičal túto sumu. Do dnešného dňa túto sumu neuhradil, nehnuteľnosť však previedol na seba a svoju manželku, v súčasnej dobe má prebiehať v tejto veci trestné konanie na OR PZ v BA - okolie, UJKP pod ČVS: ORP-983/1-OEK-BH-2007 Hu vo veci trestného činu podvodu, zároveň je vedené súdne konanie o neplatnosť kúpnej zmluvy na OS Nové Zámky, sp. zn. 9C/23/07. V priebehu roka 2005 a 2006 do doby vypovedania plnomocenstiev cca v 60 prípadoch, t. j. v októbri a novembri 2006 z dôvodu neposkytnutia súčinnosti a straty dôvery žalobca 1/ jeho kanceláriu navštevoval minimálne 2x týždenne, kde sa oboznamoval so stavom zastupovaných vecí a bol s ním prejednávaný ďalší postup zastupovania, tak, aby bolo postupované podľa jeho dispozícií, neustále

sľuboval, že doplatí kúpnu cenu, doloží originály podkladov k žalobám, v ktorých ho zastupoval, že zloží zálohu za poskytované právne služby. V priebehu zastupovania žalobcu 1/ a spol. v žiadnom prípade neboli poskytnuté originály listín k zastupovaniu, vždy originál ak vôbec existoval, doniesol do AK len k nahliadnutiu. Žalovaný v priebehu zastupovania dospel k záveru, že sú doložené listiny nedôveryhodné, žiadal o originály a riadne objasnenie veci, čo sa nestalo, plnomocenstvo bolo vypovedané. Poskytnuté právne služby boli vyúčtované a faktúry poslané žalobcovi. Nedoplatok kúpnej ceny, pôžička žalobcu 1/ je riešená na OS Pezinok, sp. zn. 6C/56/2009. Čo sa týka vypracovania žalobného návrhu v mene subjektu žalobcu 1/, tento bol spracovaný, odoslaný podľa dispozícií a pokynov žalobcu na príslušný súd, ktorý potvrdil, že zásielku prijal, ale žalobný návrh nebol dohľadný. Žalobca bol viackrát vyzvaný k prevzatíu ním poskytnutých materiálov po ukončení zastupovania, ale nemal záujem si veci prevziať. K výstupu žalobcu 1/ dňa 11.4.2007 uviedol len to, že sa jedná len o výmysel žalobcu 1/, tento sa v skutočnosti snažil násilím za použitia hrubých urážok odcudziť spisovú agendu z jeho advokátskej kancelárie, samozrejme svoj úmysel navštíviť jeho advokátsku kanceláriu neavizoval, asi len aby sa mohol vyhrážať a vydierať. Podarilo sa mu pritom odcudziť jeden šanón, ktorý obsahoval spisovú agendu klienta Ing. N., v ktorom boli tiež opečiatkované čisté listy podpísané žalovaným v počte 5 ks, plnomocenstvá a pod. To, že má čisté, žalovaným podpísané a opečiatkované listy potvrdil svojim listom zo dňa 19.4.2007. Podľa názoru žalovaného žalobcu 1/ ďalej pokračuje vo svojej trestnej činnosti, za ktorú bol prvostupňovým súdom BA III odsúdený aj za trestný čin falšovania a pozmeňovania verejnej listiny sp. zn. 1T 56/03. Žalovaný tvrdí, že žalobcov 1/ ďalším falzifikátom je údajná zmluva o pôžičke žalovanému na sumu 331.939,19 Eur zo dňa 14.12.2005, kedy mala byť suma vyplatená, avšak vtedy bol žalovaný preukázateľne mimo územia SR, vid' potvrdenie podpísané konateľom spol. Post. Jihlaca, s. r. o. a riaditeľkou spoločnosti ŽS Collection, s. r. o.. Žalovaný žiadnu pôžičku od žalobcu 1/ nedostal, vzniká otázka, prečo by mu žalovaný dával pôžičku, keď nesplatil doplatok kúpnej ceny za predaj nehnuteľnosti. Podľa tvrdenia žalovaného ďalšia falšovateľská činnosť žalobcu 1/ je aj údajné potvrdenie zo dňa 7.6.2006, kedy žalovaný mal od neho obdržať sumu 165.969,59 Eur pre potreby zastavenia trestného stíhania žalobcu 1/ vedeného v UJKP v Košiciach, nič také sa podľa žalovaného neudialo. Žalovaný odmietol aj to, že by žalobca 1/ u neho vykonával prax, potvrdenie považuje za falšovateľský výtvar žalobcu, k uvedenému doložil list 1Pn 699/07-9 od OP Bratislava II zo dňa 11.10.2007, kde je uvedené, že „falzifikát potvrdenia o praxi“. Ďalším falšovateľským výtvarom podľa názoru žalovaného je údajná výzva zo dňa 4.2.2009 adresovaná žalobcovi 1/, že žalovaný bol donútený svedčiť v neprospech žalobcu 1/ vo veci, kde je stíhaný pod ČVS: PPZ-102/BPK-S-2007, Prezidiom PZ SR, Úradu boja proti korupcii Banská Bystrica pre zločin podvodu a marenia spravodlivosti. Žalovaný doložil do spisu list GP SR č. IV/1 Gn 3101/06-20 zo dňa 11.7.2007, kde je popísaná situácia ohľadne nezaplatenia kúpnej ceny žalobcom 1/ za kaštieľ. V liste Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR č. VII/1 Gn 2426/06-7 zo dňa 12.12.2006 je mimo iného uvedené, že „podávanie trestných oznámení obvineným (žalobcom 1/) je pravdepodobne spôsob vedenia jeho obhajoby a postupne ich podáva na každého, kto jeho návrhom nevyhoví.“

9. Súd prvej inštancie po oboznámení sa so všetkými listinnými dôkazmi založenými v spise podotkol, že žalobca formuloval svoj procesný útok krajne nekonzistentným a rozporným spôsobom, pričom do spisu predkladal enormné množstvo dôkazov, ktoré zjavne nesúviseli so žalovanými nárokmi. Poukázal na to, že je zjavné, že spory medzi stranami sú dlhodobého charakteru a evidentne nie sú vymedzené predmetom tohto konania, taktiež nie všetky tvrdenia prezentované zo strany žalovaného korešpondovali so žalobnými nárokmi. Taktiež argumentácia zo strany žalovaného vo veľkej časti nesúvisela s meritom veci, žalovaný sa najmä odvolával na okolnosti vzniknuté pri predaji kaštieľa v S. nad L.. Z obsahu súdneho spisu je nesporné, že vzťahy medzi stranami sú vážnym spôsobom narušené a v minulosti prebiehajúce trestné stíhania/súdne konania boli v prevažnej väčšine výsledkom práve ich vzájomných sporov, dôkazom čoho je aj vzájomná písomná komunikácia medzi stranami založená v súdnom spise, obsahom ktorej sú pokusy o zmier, výzvy na úhradu pohľadávok, výzvy na náhradu škody a pod. Momentálne, ako súd zistil z vykonaných lustrácií, nemá ani jedna zo strán záznam v Registri trestov.

10. Súd na základe listinných dôkazov založených v spise a zhodných tvrdení strán následne ustálil nasledovný skutkový stav:

Žalobca 1/ udelil žalovanému dňa 12.12.2005 plnomocenstvo, žalobca mu zveril listiny týkajúce sa súdnych sporov, tieto mu žalovaný doručil až v apríli 2008. Ešte predtým sa žalobca dňa 11.4.2007 dostavil do sídla žalovaného a chcel si tieto spisy prevziať, žalovaný mu však tieto nevydal, a tak si

žalobca zobral len jeden spis, ktorý sa však netýkal jeho prípadov. Žalovaný dňa 26.5.2007 zaslal do emailovej schránky pobox podnet na prešetrovanie žalobcu.

Žalobca sa domáhal určenia, že žalovaný mu neposkytol kvalifikované a kompetentné právne služby aj keď sa tým prezentoval, a to z dôvodu že:

i/ tento nepodal žalobu na OS BA III proti SR o náhradu škody v sume 631.567,22 Eur s príslušenstvom na základe plnomocenstva zo dňa 12.12.2005 /v rámci toho istého podania zo dňa 9.1.2009 žalobca uviedol, že žalovaný túto žalobu ani nemohol kvalifikovane podať, pretože nedisponoval plnomocenstvom;

ii/ tento znehodnotil plnomocenstvo zo dňa 12.12.2005 a založil ho do súdneho spisu vedeného OS BA III sp. zn. 18C/25/2006;

iii/ žalovaný mu zatajil pobyt vo väzbe;

iv/ zastupoval ho v čase, keď žalobca 1/ trpel duševnou poruchou, o čom žalovaný vedel, žalobca 1/ ňou trpí dodnes;

v/ žalovaný nepodal včas a kvalifikovane odvolanie vo veci sp. zn. 32Exre 16/2005 vedenom na OS BA I, čím spôsobil prieťahy v konaní a majetkovú škodu v sume 428.443,90 Eur.

Žalobca sa ďalej domáhal od žalovaného povinnosti zaplatiť mu nemajetkovú ujmu v sume 9.958,18 Eur, a to z dôvodu zásahu do jeho osobnostných práv následkom:

i/ vynucovania si úhrad fiktívnych faktúr od žalobcu 1/ a jeho manželky, a to i pred jeho zamestnancami;

ii/ zásahu do súkromia zasielaním nenáležitých SMS správ v dôsledku jednej z nich zo dňa 23.11.2006 jeho manželka stratila kojenecké mlieko;

iii/ zaslania nepravdivých tvrdení zo strany žalovaného ohľadom praxe v jeho advokátskej kancelárii na dôvernú internetovú stránku BIVŠ;

iv/ kriminalizácie jeho osoby prostredníctvom listu zo dňa 23.11.2006 adresovanom jeho klientovi Ing. S., čím zapríčinil vypovedanie plnomocenstva zo strany Z.. Y. (v spise založené vypovedanie plnomocenstva zo dňa 1.12.2006). Žalobca má pritom za to, že zásahy do jeho osobnostných práv stále trvajú.

Napokon žalobca (žalobca 2/) sa ďalej domáhal zaplatenia úroku vo výške 6 % p. a. zo sumy 631.567,22 Eur od 23.1.2006 do 21.4.2008, a to z dôvodu, že žalovaný mu odmietol vydať jemu zverenú písomnosť, týkajúcu sa konkurzného konania sp. zn. 8K 1/04 vedenom na KS BA, čím mu znemožnil podanie incidenčných žalôb, pričom tieto mu vydal až dňa 21.4.2008. Žalobca mal za to, že žalovaný mu takto zadržoval aktíva v sume 631.567,22 Eur (súčet pohľadávok prihlásených do konkurzného konania). Žalobca následne uviedol, že táto škoda mu mala vzniknúť následkom zadržovania dokumentov, nie však vo vzťahu ku konkurzu vedeného na KS BA, ale ku vzťahu k už prezentovanej (nepodanej) žalobe proti SR na náhradu škody vo výške 631.567,22 Eur. Tým, že žalovaný nepodal žalobu na OS BA III, mal spôsobiť škodu rovnajúcu sa úbytku na majetku vo výške 2 násobku základnej úrokovej sadzby NBS, pričom zároveň zmaril nakladanie s týmito aktívami (postúpenie spoločnosti SLOVMONTAN s. r. o.), z tohto dôvodu žalobca žiadal od žalovaného náhradu škody rovnajúcu sa úroku vo výške 6 % zo sumy 631.567,22 Eur (hodnota vecí - aktív zverených žalovanému) za obdobie od 23.1.2006 do 21.4.2008 (obdobie, v ktorom mu mala byť zo strany žalovaného zadržovaná dokumentácia).

11. Súd prvej inštancie vec prejednal bez prítomnosti žalovaného s poukazom na § 180 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), a dospel k záveru, že žaloba (vzájomný návrh) nie je dôvodná. Súd mal za to, že uvedeným postupom nebola žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom, pretože žalovaný bol na pojednávanie riadne a včas predvolaný - prvé pojednávanie súd odročil na jeho žiadosť z dôvodu zdravotných problémov, druhé pojednávanie však už s poukazom na § 183 ods. 1 CSP odročené nebolo, pretože žalovaný bol vyzvaný na oznámenie jeho zástupcu,

tohto však neustanovil (neoznámil), a ani neospravedlnil svoju neprítomnosť vážnymi okolnosťami. Súd poznamenal, že na odročenie pojednávania musia byť splnené dve základné podmienky a to: existencia dôležitého dôvodu a nemožnosť zastúpenia, čo však v prípade žalovaného splnené nebolo. Súd podotkol, že žalobca navrhoval výsluch žalovaného a súd opakovane predvolal žalovaného na výsluch, tento sa však nedostavil. Súd návrhu žalobcu na výsluch žalovaného vyhovel, pretože však prítomnosť žalovaného žalobca nezabezpečil a uvedené sa nepodarilo uskutočniť ani súdu, súd upustil od výsluchu žalovaného. Súd mal za to, že s poukazom na formuláciu žaloby a listinné dôkazy založené v spise neuskutočnením výsluchu strany nebolo porušené právo na spravodlivé súdne konanie ani jednej zo strán, pretože ani z vyjadrení samotného žalobcu nevyplývajú okolnosti, ktoré by zakladali dôvodnosť žalovaného nároku.

12. Súd vec právne posúdil podľa čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 1, 2, 3 Ústavy SR, § 11 ods. 1, § 13 ods. 1, 2, 3, § 16, § 420 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho zákonníka, § 26 ods. 1 zákona o advokácii. Dospel k záveru, že žaloba je v celom rozsahu nedôvodná, pričom k vykonanému dokazovaniu, s poukazom na enormné množstvo nesúvisiacich dôkazov založených do spisu a množstvo rozporných tvrdení žalobcu, podotkol, že podľa ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva sa súd v odôvodnení nemusí vysporiadať so všetkými námietkami strany, ale len s tými, ktoré sú právne relevantné s prejednávanou vecou (Georgidas proti Grécku z 29. mája 1997, Higgins proti Francúzsku z 19. februára 1998).

13. Súd sa potom najskôr zaoberal otázkou možného zásahu do osobnostných práv žalobcu následkom konania žalovaného. Poukázal na to, že obsahom právnej ochrany osobnosti je zákaz akéhokoľvek zásahu, ktorý by bol spôsobilý vyvolať ohrozenie alebo porušenie práv demonštratívne vymedzených v § 11 OZ. Predpokladom úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti je existencia neoprávneného zásahu a fakt, že tento zásah bol objektívne spôsobilý privodiť ujmu na právach chránených ustanovením § 11 a nasl. OZ. Medzi výrazné stránky osobnosti človeka - fyzickej osoby patrí právo na ochranu občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, česť fyzickej osoby patrí k významným právnym hodnotám, pretože má dôležitý význam pre vzťah fyzickej osoby k iným fyzickým osobám a ostatným účastníkom občianskoprávných vzťahov, čím značne ovplyvňuje aj postavenie fyzickej osoby v spoločnosti. Zákon pritom poskytuje občianskoprávnu ochranu len v prípadoch závažnejšieho porušenia cti vo sfére občianskoprávných vzťahov, ktoré predstavujú zásah do osobnosti občana, OZ poskytuje túto ochranu len proti takým konaniam, ktoré sa dotýkajú osobnosti občana tým, že znižujú jeho dôstojnosť, česť a vážnosť z hľadiska jeho vzťahu k spoluobčanom a ohrozujú jeho postavenie a uplatnenie v spoločnosti. Za tejto podmienky chránia ustanovenia § 11 a nasl. OZ občana najmä proti rozširovaniu nepravdivých tvrdení - porušenie práva na česť však môže byť spôsobené len takými skutkovými tvrdeniami, ktoré sú objektívne spôsobilé privodiť ujmu na cti dotknutého subjektu v očiach ostatných fyzických osôb, a teda pôsobiť difamačne. Nie každý neoprávnený zásah, najmä do práva na ochranu občianskej cti, bude objektívne spôsobilý túto náležitosť spíňať, bude záležať najmä na prostredí, v ktorom došlo k zásahu, na subjekte zásahu, objekte zásahu, na jeho obsahu, pokiaľ spočíval v skutkových tvrdeniach, na intenzite a na ostatných okolnostiach, za ktorý bol vykonaný. Difamačné tvrdenia treba posúdiť nielen podľa použitých výrazov a formulácii, ale podľa celkového dojmu s prihliadnutím na všetky súvislosti okolností, za ktorých došlo k predmetnému tvrdeniu. Pravdivá informácia spravidla nezasahuje do práva na ochranu osobnosti. K porušeniu práva na ochranu osobnosti však môže dôjsť vtedy, ak sú aj pravdivé tvrdenia uvedené takou formou, v takých súvislostiach alebo za takých okolností, že objektívne vyvolávajú dojem skresľujúci pravdu, čím pôsobia hanlivy, resp. sa jedná o tak intímnu informáciu, že jej zverejnenie odporuje právu na ochranu súkromia a ľudskej dôstojnosti. Rovnako je tomu v prípade, keď za okolností, za ktorých došlo k uvedeniu hanlivých tvrdení, vyplýva, že dotknutý subjekt má oprávnený záujem na tom, aby takéto tvrdenia neboli uvádzané vôbec a kde tento záujem prevažuje záujem konajúceho na ich uvedení. Ak chce ktokoľvek zverejniť o inej osobe informáciu hanlivého charakteru, nemožno jeho konanie považovať za rozumné alebo legitímne, ak nepreukáže, že mal rozumné dôvody spoliehať sa na pravdivosť informácie, ktorú šíril, a ďalej, ak preukáže, že podnikol riadne dostupné kroky na overenie pravdivosti takejto informácie, a to v rozsahu a intenzite, v ktorej mu bolo overenie informácie prístupné, a nakoniec, ak sám nemal dôvod neveriť, že difamačná informácia je nepravdivá. Zverejnenie takejto informácie nemožno považovať za rozumné aj vtedy, ak si šíriteľ informácie neoverí jej pravdivosť dotazom u osoby, ktorej sa informácia týka, a nezverejní i jej stanovisko s výnimkou nemožnosti takéhoto postupu alebo tam, kde to zjavne nebolo potrebné. Ďalším dôležitým osobnostným právom, ktorého porušenie zo strany žalovaného namietal žalobca, je právo na ochranu súkromia, ktoré spočíva najmä v ochrane vnútornej intímnej sféry fyzickej osoby, do ktorej patrí okruh jej minulých a prítomných prežitkov a zážitkov, súčasťou je (vo vzťahu k

prejednávaneému prípadu) najmä rodinný život zahŕňajúci vzťahy medzi blízkymi príbuznými, v tomto práve je taktiež obsiahnuté právo nadväzovať a rozvíjať vzťahy s inými ľudskými bytosťami a s okolitým svetom.

14. Žalobca mal za to, že žalovaný zasiahol do jeho osobnostných práv i/vynucovaním si úhrad fiktívnych faktúr od žalobcu 1/ a jeho manželky, a to i pred jeho zamestnancami; ii/ zásahom do súkromia zasielaním nenáležitých SMS správ, pričom v dôsledku jednej z nich zo dňa 23.11.2006 jeho manželka stratila kojenecké mlieko; iii/ zaslaním nepravdivých tvrdení zo strany žalovaného ohľadom praxe v jeho advokátskej kancelárii na dôvernú internetovú stránku BIVŠ; iv/ kriminalizáciou jeho osoby prostredníctvom listu zo dňa 23.11.2006 adresovanom jeho klientovi Ing. S., čím zapríčinil vypovedanie plnomocenstva zo strany JUDr. Y.. Žalobca mal pritom za to, že zásahy do jeho osobnostných práv stále trvajú. Súd potom poukázal na to, že žalobca len tvrdil, že tieto zásahy trvajú, žiadnym spôsobom však neopísal, akým spôsobom a akou intenzitou sa tak malo do prejednávania veci diať a ani nežiadal, aby sa žalovaný zdržal konkrétnych neoprávnených zásahov. Nemajetkovú ujmu, ktorú žiadal žalobca pritom možno priznať len za predpokladu, že ostatné sankcie vymedzené v OZ nie sú pre konkrétny zásah do osobnostných práv postačujúce (v zmysle zásady primeranosti možno sankcie aplikovať len v poradí, v akom ich uvádza zákon, bez ohľadu na to, akej sankcie sa domáha dotknutá osoba) a zároveň, že skutočne mal osobnostný zásah nepriaznivý následok, t. j. nebol len spôsobilý takýto následok prívodiť.

K vyzývaniu žalobcu na úhradu faktúr (konkrétne faktúra č. 2006/1/56 zo dňa 2.11.2006), či iných záväzkov žalobcu (napr. pokus o zmier zo dňa 20.10.2006), či už písomne alebo formou SMS - správ, súd potom uviedol, že v zmysle konštantnej judikatúry nemôže ísť o neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby tam, kde k nemu došlo pri výkone iného subjektívneho práva stanoveného zákonom, príp. keď iný subjekt plnil právnu povinnosť, ktorú mu uložil zákon, pričom pod tento výkon iného subjektívneho práva stanoveného zákonom je potrebné zaradiť aj výkon činnosti advokáta pri obhajovaní práv a oprávnených záujmov svojho klienta (pokiaľ sa jedná o vymáhanie úhrad za advokátsku činnosť žalovaného). Navyše súd uviedol, že po preskúmaní obsahu výziev zaslaných žalobcovi (či už na adresu žalobcu 1/ alebo žalobcu 2/) súd nezistil žiadny exces vo výkone práva advokáta vymáhať finančnú odmenu za poskytnuté služby. Takisto ani SMS, ktorú mal žalovaný zaslať žalobcovi dňa 9.10.2006, a ktorú žalobca citoval v pokuse o zmier zo dňa 1.2.2007 „Doporučuji, aby jste vyplatil, tez co mne je dluzny za provedene prace a verte, ze budu strasne spokojeny, ze si nase AK nebude kazit jmeno na vami vymyslenych a neprofesionalnych zalobach (súd podotkol, že s poukazom na citáciu tejto SMS len zo strany žalobcu je jej skutočný obsah bez ostatných podporných dôkazov nepreukázateľný) nemožno špecifikovať ako výpalnícku, žalovaný len žiadal o zaplatenie dlžnej sumy s tým, že v súkromnej správe (teda pomocou prostriedku samého o sebe nespôsobilého sprístupniť údaje tretím osobám) vyjadril osobný názor na žalobné aktivity žalobcu. Súd taktiež podotkol, že ak by aj táto SMS (resp. ostatné výzvy žalovaného) bola vyhodnotená ako exces z advokátskej činnosti žalovaného (a teda by ňou eventuálne bol možný zásah do osobnostných práv žalobcu) táto sa žiadnym spôsobom nevymyká v demokratickej spoločnosti akceptovateľnej forme komunikácie medzi osobami, ktoré spolu spolupracujú dlhší čas a momentálne nemajú priateľské vzťahy. Otázka, či žalovaný poskytol alebo neposkytol fakturované služby, žiadnym priamym spôsobom nesúvisia s otázkou existencie, či neexistencie zásahu do osobnostných práv. Pokiaľ sa jednalo o stratu kojeneckého mlieka, žalobca nielenže neuviedol, na základe akej konkrétnej SMS by mala jeho manželka stratiť kojenecké mlieko, avšak ani túto skutočnosť žiadnym spôsobom nepreukázal (napr. potvrdenie od lekára) a ani nešpecifikoval, akým konkrétnym spôsobom táto skutočnosť zasiahla do jeho súkromia. Súd okrajovo uviedol, že syn žalobcu 1/ S. (ktorý mal byť v čase straty kojeneckého mlieka kojencom) je v súčasnosti úspešným športovcom, ktorý reprezentuje SR na medzinárodných súťažiach (ako sám oznamoval žalobca 1/ súdu, najmä v súvislosti s prezentovaním dôvodov na odročenie pojednávania). L. teda ani nenaznačil, že by prezentovaným zásahom do jeho rodinného života (sms-kou na základe ktorej mala jeho manželka stratiť kojenecké mlieko) žalovaný prívodil nenapraviteľnú ujmu niektorému členovi jeho rodiny. Manželstvo žalobcu zostalo zachované, manželia žijú naďalej spoločne, žalobca neuviedol, že by sa deťom nedarilo alebo že by musel absolvovať psychologickú terapiu.

Vo vzťahu k zaslaníu podľa žalobcu nepravdivých tvrdení na dôvernú internetovú stránku BIVŠ súd uviedol, že sa nejednalo o dôvernú internetovú stránku, ale (podľa dôkazov predložených žalobcom) o spoločnú emailovú schránku študentov jedného ročníka BIVŠ, do ktorej si posielali materiály do školy a iné potrebné informácie. Žalobca uviedol, že u žalovaného vykonával prax a teda žalovaný zaslal do spoločnej schránky nepravdivé tvrdenie difamačného charakteru, v ktorom obvinil žalobcu z falšovania

potvrdenia o praxi, následkom čoho bola znížená jeho dôstojnosť u ostatných spolužiakov. Znenie textu zaslanej správy: Vec: Podnět. Zdvořile si Vás dovoluji požádat o přešetření, zda Váš student F. Z. N., bytem X., X. X nezneužil razítko a následně i podpis můj, Z. S. H., advokáta, AK H.-Y.-E., Z. XX, G.. Podle informací, které jsem dostal, měl uvedený student předložit potvrzení, že v naší kanceláři měl být na praxi. Uvedený pán nikdy v naší AK na praxi nebyl, pokud existuje doklad podobného znění, jedná se o falzifikát. Jmenovaný odcizil různé listiny z naší kanceláře, bylo podané oznámení příslušné součásti PZ, která pověřuje jeho jednání, které podle našich vědomostí není ojedinělé. Zdvořile Vás žádáme o prověření našeho podnetu a podání zprávy jak byl podnět vyřešený. Děkujeme. Súd k uvedenému uviedol, že v prípadoch, ktoré sa týkajú cti a dôstojnosti súdna prax pripúšťa, aby sa žalovaný zbavil zodpovednosti tzv. dôkazom pravdy. Judikatúra zastáva v tejto súvislosti názor, že ak je neoprávneným zásahom uvedenie nepravdivých tvrdení alebo obvinení o fyzickej osobe, potom zásah nebol spravidla neoprávnený, ak jeho obsah zodpovedal pravde (ak sa nejednalo o zásah do intímnej sféry občana). Súd mal za to, že žalovaný sa už len charakterom údajne nepravdivého tvrdenia zbavil zodpovednosti, pretože sa jednalo o potvrdenie o praxi žalobcu 1/, ktoré mal vydať on sám a teda nie je pravdepodobné, že jeho tvrdenie sprostredkované inštitúcií, v ktorej sa žalobca 1/ prezentoval potvrdením, ktoré mal vydať on sám, by bolo nepravdivé. Súd podotkol, že predmetné potvrdenie zo dňa 17.8.2006 nemalo dostatočnú výpovednú hodnotu, jej obsahom bola jediná veta - potvrdenie, že žalobca bol „u nás“ na praxi od 15.7.2006 do 17.8.2006 a spracoval prácu zameranú na postavenie konateľa v s. r. o., nebolo písané spôsobom štandardným pre advokátske kancelárie a vôbec v ňom nebolo uvedené, v čom de facto spočívala prax žalobcu a okrem toho, o tejto praxi neexistuje u ostatných inštitúcií (Sociálna poisťovňa, SAK) žiaden záznam (napr. výkon koncipientskej praxe, prax právneho asistenta atď.) Spísanie seminárnej práce zo strany žalobcu 1/ žiadnym spôsobom nepodporuje výkon praxe u advokáta/žalovaného, okrem toho súd podotkol, že seminárna práca (podľa prvej strany, ktorú predložil žalobca) bola datovaná dňom 17.8.2006, t. j. dátumom totožným s dátumom vydania potvrdenia. Žalobca nepredložil súdu celú seminárnu prácu preukázateľne odovzdanú v škole, ktorej obsah by preukazoval, že naozaj poznatky v nej obsiahnuté boli získané uvedenou praxou. Súd po oboznámení sa s obsahom a formou potvrdenia o praxi dospel k záveru, že tento dôkaz je i s poukazom na ostatné okolnosti prípadu nevierohodný a i z tohto dôvodu mal za to, že vo vzťahu k zaslanému emailu prevažoval záujem žalovaného uviesť toto tvrdenie nad záujmom žalobcu. Súd teda vyhodnotil, že na strane žalovaného existovala konkrétna okolnosť vylučujúca neoprávnenosť zásahu, ako ustálila súdna prax, neoprávneným zásahom do práv chránených ustanoveniami § 11 a nasl. nie sú prejavy, ktoré podľa obsahu, formy a cieľa možno považovať za upozornenia, podnety na riešenie alebo žiadosti na objasnenie a prešetrenie určitých okolností, ak boli prednesené pred príslušnou inštitúciou. Z uvedeného dôvodu bol žalovaný oprávnený podať podnet na prešetrenie celej záležitosti aj prorektorovi doc. S. pričom z predložených dôkazov mal súd za to, že by bolo nadbytočné vykonať vo vzťahu k uvedenému akékoľvek ďalšie dokazovanie (žalobca navrhol aj grafologické skúmanie podpisu na potvrdení), pretože ak aj bolo konané šetrenie, jednalo sa o šetrenie interné a žalobca 1/ ani neuviedol žiadne dôsledky, ktoré mali následným šetrením vzniknúť a tak zasiahnuť do jeho osobnostných práv. Súd mal za to, že email zaslaný do spoločnej schránky študentov ročníka BIVŠ žiadnym spôsobom nevybočil z rámca akceptovateľného v demokratickej spoločnosti a teda konanie žalovaného nemožno charakterizovať ako nepravdivé obvinenie z nečestného konania, ktoré by mohlo mať za následok zásah do osobnostných práv žalobcu 1/. Z uvedeného dôvodu (i s poukazom na už prezentovaný dôkaz pravdy) súd nepripustil vykonanie dokazovania výsluchom spoluštvárov žalobcu: S. S., E. P., E. S., E. I., takisto ani dôkaz výsluchom protektora S. (a ani p. S., ktorý mal byť pri tom, keď sa žalobca dozvedel o šetrení) a takisto ani dôkaz predložený žalobcom na pojednávaní dňa 6.11.2017, t. j. email zo dňa 10.7.2007 zaslaný z adresy a@b.c <mailto:a@b.c> na adresu žalobcu, prílohou ktorého je menný zoznam študentov, t. j. spolužiakov žalovaného.

Pokiaľ sa malo jednať o kriminalizáciu osoby žalobcu 1/ prostredníctvom listu žalovaného zo dňa 23.11.2006 adresovanom jeho klientovi F. S., čím malo dôjsť k zapríčineniu vypovedania plnomocenstva zo strany Z. Y., súd uviedol, že okrem toho, že žalobca nezrejmal, z akých dôvodov by malo súvisieť vypovedanie plnomocenstva s týmto listom, podľa výpisu z Obchodného registra OS BA I vložka č. 74919/B bol žalovaný a Z. Y. spoločníkmi v advokátskej kancelárii, t. j. partnermi, a je teda pochopiteľné, že obchodné aktivity oboch partnerov majú byť súladné a strata dôvery s klientom jedného z partnerov ovplyvňuje aj druhého partnera. Okrem toho, skutočnosť, že určité správanie fyzickej osoby bolo predmetom trestného konania alebo iného občianskoprávneho konania nebráni tomu, aby sa následná reakcia iných osôb na toto správanie stala podnetom konania o ochranu osobnosti podľa § 11 a nasl. OZ, avšak len za predpokladu dosiahnutia žiadanej intenzity, ktorá však v tomto prípade

nenastala. Ako súd zistil zo sporného listu zo dňa 23.11.2006 adresovaného p. S. od žalovaného, žalovaný len reagoval na vypovedanie plnomocenstva zo strany p. S., pričom sa evidentne vyjadroval ku skutočnostiam uvádzaným v predmetnom vypovedaní plnomocenstva, ktoré žalobca nepredložil. Tento predložil len podnet p. S. SAK zo dňa 15.12.2006, v ktorom tento uviedol, že žalobca mal náborovať klientov pre žalovaného s tým, že tento bude vykonávať služby pro bono, čomu on uveril a najal si žalovaného s tým, že tento mu sľúbil, že od neho nebude požadovať žiadne platby aj napriek tomu, že podpísal plnomocenstvo, v ktorom bola dohodnutá odmena za služby advokáta. Súd k uvedenému uviedol, že vo vzťahu k tomuto dôkazu nielenže chýbala logická súvislosť s vypovedaním plnomocenstva zo strany Z. Y., ale i vierohodnosť obsahu samotného listinného dôkazu bola minimálne nepravdepodobná. List p. S. zo dňa 27.12.2006 adresovaný žalobcovi nemal taktiež žiadnu výpovednú hodnotu (potvrdenie, že nevie o jeho odsúdení za trestný čin, a teda že ho mohol zastupovať Z. Y.) a skôr nasvedčoval blízkemu vzťahu medzi žalobcom a p. S., ktorý by i z toho dôvodu (odhliadnuc od nadbytočnosti jeho výsluchu s poukazom na absentujúce logické súvislosti) nemohol byť posudzovaný ako osoba, ktorá objektívne vnímala okolnosti vzniknuté medzi stranami. Z dôvodov vyššie uvedených súd nepripustil dôkaz výsluchom Z. Y., nakoľko mal za to, že vykonaním tohto dôkazu by nebolo možné zistiť žiadne skutočnosti, ktoré by súviseli s meritom veci tak ako ho vymedzil žalobca v žalobe.

15. Súd prvej inštancie preto uzavrel, že žalobca nepreukázal existenciu zásahu do jeho osobnostných práv a už vôbec nie vznik nemajetkovej ujmy a príčinnú súvislosť medzi zásahom do osobnostných práv zo strany žalovaného a vznikom nemajetkovej ujmy. Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy z titulu neoprávneného zásahu do osobnostnej sféry žalobcu je potrebné, aby intenzita a okolnosti takého zásahu odôvodňovali priznanie finančného zadosťučinenia, keď by sa iná nemateriálna forma satisfakcie javila ako nedostatočná. K vzniku nemajetkovej ujmy nenavrhol žalobca vykonať prakticky žiadne dôkazy. Náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch môže súd podľa § 13 ods. 2 OZ priznať len vtedy, ak by sa morálna satisfakcia nezдалa postačujúca, najmä, ak bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti. Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (t. j. materiálnej satisfakcie) je vždy - v závislosti na individuálnych okolnostiach daného prípadu - existencia závažnej ujmy. Za závažnú ujmu treba považovať takú, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a následky považuje za ujmu značnú. Pritom nie sú rozhodujúce subjektívne pocity žalobcu, ale objektívne hľadisko, teda to, či predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase (v tej istej situácii, prípadne v spoločenskom postavení a podobne) vnímala aj každá iná fyzická osoba. Zadosťučinenie v peniazoch predstavuje inštitút, ktorý nemožno použiť na vyváženie a zmiernenie bežnej, či len celkom krátkodobu pôsobiacej nemajetkovej ujmy na osobnosti fyzickej osoby. Zákom predpokladaná ujma spočívajúca v znížení dôstojnosti alebo vážnosti fyzickej osoby v značnej miere vzniká väčšinou v dôsledku neoprávnených zásahov uskutočnených v hromadných informačných prostriedkoch, nie prostredníctvom emailu či podnetu na šetrenie skutočností, ktoré sa javia oznamovateľovi ako pravdivé (pretože sám oznamovateľ mal byť pôvodcom potvrdenia). Na priznanie odškodnenia nestačí len možnosť zníženia dôstojnosti alebo vážnosti fyzickej v značnej miere, súd musí bezpečne zistiť, že k takému zníženiu skutočne došlo, dôkazné bremeno je pritom na žalobcovi - tento však žiaden takýto zásah netrdil, poukazoval len na to, že to „mohlo“ ohroziť jeho štátnice a že mu to bolo nepríjemné vo vzťahu k spolužiakom. Uvedené tvrdenia potom nezakladali dôvod na vykonanie ďalšieho dokazovania, toto by bolo neúčelným a neehospodárnym. Na vznik občianskoprávnej sankcie za nemajetkovú ujmu spôsobenú neoprávneným zásahom do osobnosti fyzickej osoby musí byť okrem toho splnený aj zákonný predpoklad existencie príčinnej súvislosti medzi zásahom a vzniknutou ujmou, ktorú žalobca de facto ani netrdil. Za procesnej situácie, že žalobca v konaní o zásahu do osobnostných práv a o náhradu nemajetkovej ujmy neunesol svoje dôkazné bremeno o skutkovom tvrdení, že práve konaním žalovaného mu mal byť spôsobený zásah do jeho osobnostných práv zákonom predpokladanej intenzity, bolo potrebné žalobu v tejto časti zamietnuť.

16. Pokiaľ išlo o určovací petit žalobcu, podľa ktorého mal súd určiť, že žalovaný neposkytol žalobcovi kvalifikované a kompetentné právne služby, čo malo vyplývať okrem vyjadrení žalobcu aj z listov OS BA III Spr. 2040/08, Spr. 2171/2007 zo dňa 14.9.2007, listu vo veci 18C/25/2006 - 47 zo dňa 13.2.2007 a taktiež listu KS BA Spr. 2274/07 zo dňa 19.11.2007 a 2S 321/2005, súd uviedol, že prípustnou formou ochrany osobnosti môže byť aj žaloba na určenie, že sa určitým spôsobom neoprávneným zasiahlo do osobnostnej sféry žalobcu. S poukazom na konštantnú judikatúru, podľa ktorej o neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby nejde tam, kde k nemu došlo pri výkone advokátskej činnosti, bol však určovací petit žalobcu neprípustný, a to bez ohľadu na to, či by sa mal alebo nemal preukazovať naliehavý právny záujem na tomto určení. Z uvedeného dôvodu súd žalobu v časti uvedeného určovacieho

petitu zamietol. Súd, odhliadnuc od neprípustnosti určovacieho petitu, považoval za potrebné tiež uviesť, že tvrdenie žalobcu ohľadom nekvalifikovaného a oneskoreného podania vo veci vedenej pred OS BA I pod sp. zn. 22Exre 16/2005-94 bolo zavádzajúce, pretože ako zjavne vyplýva z uznesenia KS BA č. k. 3Cob/389/2006-140 zo dňa 19.2.2007, dôvodom zastavenia exekučného konania bolo späťvzatie exekučného príkazu zo strany súdneho exekútora a žalobca (aj prostredníctvom žalovaného) sa odvolal len proti výroku o náhrade trov konania, ktorý však plne korešpondoval s kogentnou právnou úpravou, a teda odvolanie kvalifikované či nekvalifikované, podané včas či oneskorene, nemohlo žiadnym spôsobom ovplyvniť dĺžku exekučného konania. Pokiaľ sa jednalo o tvrdenie žalobcu, že žalovaný zatajil jeho trestné stíhanie, či pobyt vo väzení, súd uviedol, že zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva, že by bol žalovaný povinný oznamovať svojim klientom prípadné trestné stíhanie, čo súvisí aj s ústavnou zásadou prezumpcie neviny. Okrem toho súd podotkol, že žalovaný nemá v súčasnosti žiaden záznam v registri trestov, čo korešponduje aj s dôkazmi predloženými žalobcom: uznesenie ÚŠP č. VII Gv 150/04-1180 zo dňa 15.5.2006 (zastavenie trestného stíhanie, pretože skutok, ktorý spáchal koncipient žalovaného nie je trestným činom) - súd len podotkol, že vo vzťahu k uvedenému bolo nadbytočné vykonať výsluch špeciálnej prokurátorky Z. Y., či vyžiadať si tento spis za účelom zistenia, či bol žalovaný spôsobilý po prepustení z väzby vykonávať advokátsku činnosť, pretože prokurátor uvedené záležitosti nemal v kompetencii posudzovať. Z totožných dôvodov súd nepripustil ani vykonanie dokazovania výsluchom vyšetrovateľov p. H. a p. S., či oboznamovanie sa s trestnými spismi žalovaného, keďže podľa názoru súdu bolo nadbytočné zisťovať okolnosti pobytu žalovaného vo väzení, pretože z vykonaného dokazovania a ani zo samotných tvrdení žalobcu nevyplývalo, že by malo uvedené akýkoľvek súvis s meritom veci. Súd nepripustil ani vykonanie dôkazu - oboznámenie sa so spisom ÚS sp. zn. IV. ÚS 194/2014, sp. zn. II. ÚS. 904/2016 a ostatnými spismi vedenými Ústavným súdom z dôvodu, že sťažnosti žalovaného, ktorými namietal porušenie svojich základných práv v trestnom konaní, žiadnym spôsobom nesúviseli s meritom veci, z uvedeného dôvodu súd nepripustil ani dôkaz výsluchom vyšetrovateľa konajúceho v konaní ČVS: PPZ-500/NKA-FP-ZA-2013. Taktiež tvrdenia žalobcu, že žalovaný trpí duševnou poruchou možno považovať za rozporné, najmä vo vzťahu k jeho tvrdeniu, že práve žalovaný využil duševné ochorenie žalobcu (ktorým podľa jeho samého trpí doteraz) na poskytovanie nekvalitných a nekompetentných právnych služieb. Súd nepripustil dôkaz, ktorý žalobca predložil na poslednom pojednávaní, t. j. dôkaz oboznámením sa s listinou - potvrdením Neštátneho zdravotníckeho zariadenia, psychiatrická a protidrogová ambulancia, v ktorom bola uvedená diagnóza žalovaného - súd s poukazom na neprípustnosť určovacieho petitu mal za to, že dokazovanie v tomto smere by bolo nadbytočné, okrem toho sa jednalo o časť súkromnej zdravotnej dokumentácie žalovaného, resp. potvrdenie o jeho PN.

17. Vo vzťahu k žalovanému nároku zaplatiť úrok vo výške 6 % p. a. zo sumy 631.567,22 Eur od 23.1.2006 do 21.4.2008 súd uviedol, že tvrdenia žalobcu boli v tomto smere rozporné - na jednej strane tvrdil, že majetková ujma mu vznikla zadržaním dokumentácie ku konkurznému konaniu vedenom na KS BA (suma 631.567,22 Eur mala predstavovať súčet pohľadávok prihlásených do konkurzného konania), na druhej strane tú istú sumu spájal so žalobou (ne)podanou na OS BA III proti SR, resp. s postúpením pohľadávok spoločnosti SLOVMONTAN s. r. o.. Pretože výkonom advokácie nemožno zasiahnuť do osobnostných práv jednotlivca (ktorý môže byť okrem toho len fyzickou osobou a oprávnenou osobou má byť v tomto prípade žabca 2/), nemožno aplikovať § 16 OZ, ale všeobecné ustanovenia OZ o náhrade škody (§ 420 a nasl. OZ) a príslušné ustanovenia zákona o advokácii. Zodpovednosť advokáta za škodu spôsobenú klientovi v súvislosti s výkonom advokácie je objektívna zodpovednosť (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemožno zbaviť. Táto zodpovednosť je založená na súčasnom (kumulatívnom) splnení troch predpokladov: a/ činnosť súvisiaca s výkonom advokácie, b/ vznik škody, c/ príčinná súvislosť medzi činnosťou advokáta súvisiacou s výkonom advokácie a vznikom škody. Splnenie uvedených predpokladov zodpovednosti musí byť v konaní jednoznačne preukázané; dôkaznú povinnosť má v tomto smere poškodený, t. j. v tomto prípade žalobca (žalobca 2/). Nie každé zanedbanie, porušenie alebo nedostatočné plnenie povinností advokáta má za následok vznik jeho zodpovednosti za škodu spôsobenú klientovi v súvislosti s výkonom advokácie. Samo pochybenie advokáta neznamená automaticky vznik škody na strane klienta. Zodpovednosť advokáta ani nie je daná v každom prípade, keď ním zastupovaný (obhajovaný) klient nebol v určitom konaní úspešný. Zodpovednosť advokáta nastupuje len vtedy, keď neúspech klienta je priamym dôsledkom porušenia povinností advokáta v súvislosti s výkonom advokácie. Vzťah príčinnej súvislosti medzi výkonom advokácie a škodou spôsobenou klientovi je daný vtedy, ak je medzi výkonom advokácie a škodou klienta vzťah príčiny a následku, ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť advokáta nenastáva. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti je nutné škodu izolovať od všeobecných súvislostí a zisťovať,

konkrétne ktorá príčina ju vyvolala, atribútom príčinnej súvislosti je pritom „priamosť“ pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina bezprostredne predchádza následku a vyvoláva ho. Nepostačuje iba pravdepodobnosť príčinnej súvislosti, či okolnosti nasvedčujúce jej existencii; príčinnú súvislosť treba vždy preukázať. Rozhodujúca je vecná súvislosť príčiny a následku a túto nemožno riešiť vo všeobecnej rovine, ale vždy v konkrétnych súvislostiach. Príčinou vzniku škody môže byť len také konanie (alebo opomenutie), bez ktorého by škodný následok nevznikol.

18. Súd potom posudzoval kauzálny nexus vo vzťahu k spornému plnomocenstvu zo 12.12.2005. Žalobca na jednej strane tvrdil, že mu vznikla ujma nepodaním žaloby na OS BA III voči SR, ktorú mal žalovaný podať na základe tohto plnomocenstva, na druhej strane v tomto konaní i pred OS BA III uviedol, že toto plnomocenstvo nie je platné, je sfaľované a teda žalovaný žalobu nemal ani podať. Už len v tomto smere boli tvrdenia žalobcu krajne rozporné. Ako vyplynulo z vykonaného dokazovania, na OS BA III bolo v predmetnej veci vedené konanie pod sp. zn. 18C 25/2006, ktoré bolo dňa 8.3.2007 uznesením č. k. 18C/25/06-47 právoplatne zastavené z dôvodu, že predložené plnomocenstvo bolo udelené iným subjektom ako je žalobca. Z predmetného uznesenia ďalej súd zistil, že konanie o náhradu škody v sume 160.350,63 Eur proti SR bolo zastavené na podnet samotného žalobcu (žalobcu 2/), ktorý súdu tvrdil, že toto plnomocenstvo žalovaný nepodal v mene spoločnosti (žalobca 2/), ale v mene jeho osoby ako živnostníka. Pokiaľ sa jednalo o druhú, (ne)podanú žalobu zo dňa 23.1.2006 na náhradu škody v sume 631.567,22 Eur, ako súd zistil z odpovede OS BA III na sťažnosť Spr. 2171/2007 zo dňa 14.9.2007 (potvrdené ďalšou odpoveďou KS BA Spr. 2274/07 zo dňa 19.11.2007), súd evidoval zásielku žalovaného s číslom rekomanda 2758191, ktorú prevzal dňa 20.1.2006, avšak v tento deň už nebol zaevidovaný žiadny ďalší návrh, kde by ako strany vystupovali žalobca a SR. Súd k navrhovaným dôkazom vypočít ako svedkov sudcov, ktorí vypracovali uvedené odpovede (Z.. W. a Z.. S.), uviedol, že takéto dokazovanie by bolo s poukazom na existenciu listinných dôkazov a agendu sudcov vybavujúcich sťažnosti nadbytočné a nevhodné, z tohto dôvodu súd výkon týchto dôkazov nepripustil. Žalobca následne listom zo dňa 26.3.2008 žiadal OS BA III o prešetrenie podanej žaloby proti SR na náhradu škody v sume 631.567,22 Eur, tento mu odpísal, že žiadna takéto žaloba podaná nebola (Spr. 2040/08 zo dňa 17.9.2008).

19. Vychádzajúc z vykonaných dôkazov a i zo samotných vyjadrení žalobcu (posudzovaných v súvislosti s predloženými dôkazmi) súd nemal za preukázané, že žaloba zo dňa 23.1.2006 skutočne podaná nebola, konajúci súd potvrdil, že mu bola doručená zásielka, ktorá by mohla byť touto žalobou, táto však nebola zaevidovaná. Okrem toho žalobca nepreukázal, že by bol v tomto spore mohol byť úspešný (a uvedené de facto nepodložil žiadnymi relevantnými tvrdeniami a ani dôkazmi) a teda, že mu preukázateľne vznikla škoda na majetku. Ku zmluve o uzatvorení budúcej zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 21.5.2006 a záznamu zo dňa 31.12.2006 (postupníkom mala byť pritom spoločnosť v mene ktorej koná p. S.) súd uviedol, že táto bola vo vzťahu k tomuto konaniu bezpredmetná, pretože žalobca v nej postupoval neexistujúce pohľadávky, t. j. sumy žalované z titulu náhrady škody, o ktorých dosiaľ nebolo rozhodnuté (resp. ani neboli predmetom súdneho konania, najmä pokiaľ sa jedná o spornú sumu 631.567,22 Eur).

20. Pokiaľ išlo o konkurzné konanie vedené na KS BA pod sp. zn. 8K 1/04, už z predložených dôkazov zo strany žalobcu bolo pravdepodobné, že tento by v konkurznom konaní nebol úspešný, podľa zoznamu konkurzných pohľadávok vo veci úpadcu LIVAK PLAST, s. r. o. boli všetky pohľadávky uplatnené zo strany žalobcu (ktorý bol navrhovateľom konkurzu, ako vyplývalo zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 12.3.2007) popreté z dôvodu, že k týmto pohľadávkam chýbali podklady, právny dôvod, jednalo sa už o uplatnenú pohľadávku, platobný rozkaz nebol doručený a úpadca pohľadávku neevidoval a pod.. Okrem toho, ako súd zistil z Obchodného vestníka č. 158B/2009, uznesením KS v BA č. k. 8K 1/2004-702 zo dňa 10.8.2009 bol konkurz na majetok úpadcu zrušený, a teda žalobca by nemohol byť z jeho majetku uspokojený ani v prípade, keby boli jeho pohľadávky uznané. Akékoľvek dokazovanie v tomto smere by bolo bezpredmetné a nevhodné (napr. oboznámenie sa s konkurzným spisom ako žiadal žalobca), a teda súd ďalšie dôkazy vo vzťahu k uvedenému konkurznému konaniu nepripustil.

21. Pokiaľ išlo o neprevzatú dokumentáciu, z predložených dôkazov vyplynulo, že dokumentácia bola zo strany žalovaného žalobcovi zaslaná na dobierku, podľa pečiatky pošty a listu s názvom „zaslanie spisu“ dňa 1.4.2008. Súd podotkol, že prevzatie tejto dobierky dňom 21.4.2008 žalobca nepreukázal, pretože tento dátum je na obálke napísaný len rukou súkromnej osoby, údaje neboli potvrdené zo

strany pošty. Z predložených dôkazov (výzva žalovaného 953/06/KM zo dňa 5.10.2006, 1322/06/KM zo dňa 14.12.2006, 1239/06/KM zo dňa 27.11.2006, 1137/06/KM zo dňa 10.11.2006,) a i z nekonzistentnej argumentácie žalobcu vyplynulo, že žalobca si aj napriek výzvam žalovaného neprevzal včas dokumentáciu, taktiež nepreukázal, že žalovaný mal k dispozícii originály, a čo bolo v tomto konaní najpodstatnejšie, žalobca nepreukázal pravdepodobnosť úspešnosti v namietaných súdnych sporoch (či už v konaní o náhradu škody alebo v konkurznom konaní). Ako zhodne uviedli obe strany, žalovaný si prišiel osobne prevziať dokumentáciu dňa 11.4.2007 spoločne s p. W., podľa čestného prehlásenia p. N. a čestného prehlásenia p. Y. správanie žalobcu, ktorý si nakoniec prevzal len jeden spis (ktorý sa ho údajne netýkal), nebolo primerané. Pretože uvedená udalosť nesúvisela s ohraničením doby, po ktorú mal žalovaný zadržiavať spisy, súd ďalšie dokazovanie (výsluch p. W.) v tomto smere nepripustil.

22. Súd preto dospel k záveru, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal žalovaný nárok na náhradu majetkovej ujmy. Súd odhladnuc od prezentovaných záverov vyplývajúcich z dokazovania na okraj uviedol, že ani prípadný neúspech v spore sám o sebe nespôsobuje vznik nároku na náhradu škody voči advokátovi. V rámci prejednávania tejto predbežnej otázky - či by bol žalobca 2/ v spore úspešný, ak by nedošlo k tvrdenému pochybeniu advokáta, súd dospel k záveru, že z tohto pochybenia, ktoré okrem toho zostalo podľa názoru súdu nepreukázané (nepodanie žaloby, zadržiavanie dokumentácie), nemožno vyvodiť vecnú súvislosť so vznikom škodlivého následku (ktorý taktiež nebol preukázaný ani vo vzťahu k jeho prípadnej výške vo finančnom vyjadrení). V konaní nebola preukázaná nielen samotná škoda, ale ani príčinná súvislosť medzi výkonom advokácie žalovaného a vznikom škody. Nárok na náhradu škody nemožno odvíjať od potenciálneho výsledku a úspechu, resp. neúspechu v konaní. Nebolo preukázané, že práve konanie, resp. opomenutie advokáta bolo tou okolnosťou, bez existencie ktorej by k vzniku škody /neúspechu v spore/ došlo. Absentuje teda preukázanie vzniku škody a predovšetkým príčinná súvislosť konania advokáta a tejto prípadnej škody. Za daných okolností bolo potom potrebné konštatovať, že žalobca v tomto smere neunesol dôkazné bremeno, a teda bolo nutné žalobu i v tejto časti ako nedôvodnú zamietnuť. Súd podotkol, že príčinná súvislosť musí byť nielen tvrdená, domnelá, ale musí byť i bezpečne preukázaná, pričom povinnosť tvrdenia, bremeno tvrdenia, dôkazná povinnosť a dôkazné bremeno, týkajúce sa príčinnej súvislosti v civilnom procese, zaťažuje v zásade tú stranu, ktorej tvrdenie má byť preukázané, teda žalobcu.

23. S poukazom na vykonané dokazovanie súd konštatoval, že žaloba bola v celom rozsahu nedôvodná. Pokiaľ sa jednalo o zásah do osobnostných práv, z dokazovania a ani zo samotných tvrdení žalobcu nevyplývalo, že by ktorýkoľvek zo zásahov žalovaného presiahol v konkrétnom prípade určitú prípustnú intenzitu do takej miery, ktorú nemožno tolerovať v demokratickej spoločnosti. Žalobca nepreukázal, že by došlo k zásahu do jeho osobnostných práv, následkom uvedeného ani nemohli nastať následky, ktoré predpokladá § 13 ods. 2 OZ, v konaní sa nepodarilo preukázať, že by žalovaný zásahom do práva na ochranu osobnosti spôsobil škodu. Súd taktiež dospel k záveru, že v konaní nebolo preukázané, že by žalovaný porušil svoje právne povinnosti, vyplývajúce mu zo zákona o advokácii, a teda že došlo k naplneniu jedného z predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu. Vo vzťahu k určovaciemu petitu súd uviedol, že tento bol s poukazom na nemožnosť zásahu do osobnostných práv žalobcu advokátskou činnosťou neprípustný.

24. Záverom súd prvej inštancie poukázal na to, že podľa ustálenej právnej teórie a súdnej praxe je sporové konanie ovládané prejednávacou zásadou, v zmysle ktorej tvrdiť skutočnosti a navrhovať na ich preukázanie dôkazy je vecou strán sporu. Teória procesného práva podmieňuje úspech strany v spore unesením dvoch bremien, a to jednak bremeno tvrdiť skutočnosti, ktoré môžu privodiť jeho úspech v spore a jednak bremeno tieto skutočnosti preukázať (§ 132 CSP). Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie tá strana, ktorá tieto povinnosti nespĺnila. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ strana nespĺní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že v konaní neboli preukázané jeho tvrdenia a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej aj v takých prípadoch, kedy neboli preukázané určité skutočnosti významné podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci. Strana, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu, zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i tú stranu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť

týchto skutkových tvrdení. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania.

Súd v zmysle uvedenej zásady vyhodnotil celý procesný útok žalobcu ako perfidný, žalobca uvádzal rozporné tvrdenia, neuviedol súvislosti, čo ktorý dôkaz má dokazovať, odvolával sa na obsahy súdnych spisov, avšak nepredložil všetky relevantné dôkazy aj napriek tomu, že v týchto konaniach vystupoval ako strana, a v priebehu celého konania uvádzal i skutočnosti, ktoré vôbec nesúviseli s predmetom sporu. V konaní o ochranu osobnosti má žalobca bremeno tvrdenia v tom, že žalovaný zasiahol do jeho osobnosti, a že zásah bol objektívne spôsobilý privodiť ujmu na chránených osobnostných právach; pokiaľ sa domáha aj náhrady nemajetkovej ujmy, musí v rámci svojich tvrdení uviesť, aká ujma mu vznikla. Z tohto bremena tvrdenia pre žalobcu vyplýva dôkazné bremeno preukázať skutočnosti svedčiace o existencii zásahu; v prípade, že sa domáha aj náhrady nemajetkovej ujmy, musí na konkrétnych skutkových okolnostiach preukázať, že zásah nielen mohol, ale aj skutočne vyvolal následnú reakciu (následné reakcie) napríklad v jeho rodinnom, pracovnom či inom prostredí. Len ak sú tieto skutočnosti preukázané, môže súd konštatovať, že žalobca uniesol tak bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu. Súd dospel k záveru, že žalobca ani vo vzťahu k jednému žalobnému nároku neuniesol bremeno tvrdenia a ani bremeno dôkazu, k uvedenému účelu preukázania skutkového stavu by nemohlo napomôcť ani vykonanie navrhnutých dôkazov, ktoré súd s poukazom na dôvody uvádzané v rozhodnutí nepripustil.

25. Súd s poukazom na enormné množstvo predložených a navrhnutých dôkazov zo strany žalobcu považoval za potrebné dodať, že nepripustil ani vykonanie dôkazov, ktoré nemali žiaden súvis s prejednávanou vecou. Súd s poukazom na záver súdu, že výkonom advokátskej činnosti nie je možné zasiahnuť do osobnostných práv, nepripustil dôkazy týkajúce sa disciplinárnych konaní žalovaného: uznesenie Okresnej prokuratúry BA III č. 1Pn 1166/07-3 zo dňa 30.11.2007, uznesenie OR PZ v BA I ČVS: ORP-583/1-OVK-B1-2007VG zo dňa 1.2.2008, oznámenie revíznej komisie SAK zo dňa 8.8.2007, oznámenie SAK žalobcovi zo dňa 7.2.2007 a zo dňa 8.12.2015. Súd podotkol (vo vzťahu k nároku žalobcu na náhradu škody), že v konaní nebol preukázaný disciplinárny postih žalovaného v súvislosti s právnym zastupovaním žalobcu (disciplinárne konania boli začaté najmä na podnet žalobcu - napr. podanie žalobcu adresované SAK zo dňa 4.5.2007, vyrozumienie SAK zo dňa 11.6.2008), od ktorého by bolo možné eventuálne odvíjať existenciu zavinenia žalovaného vo vzťahu k pochybeniam v zastupovaní žalobcu (uvedené však tiež nie je v tomto konaní s poukazom na objektívnu zodpovednosť advokátov za škodu v zmysle zákona o advokácii smerodajné). S poukazom na uvedené by bolo nadbytočné vykonať výsluch prezidenta (predsedu) SAK, ako navrhoval žalobca. Taktiež súd vyhodnotil ako absolútne nesúvisiace s meritom veci dôkaz: predvolanie Daňového úradu Senec zo dňa 24.9.2007 na výsluch žalobcovi v daňovej veci žalovaného (nesúvisí s predmetom konania, naznačuje len nepreukázateľné domnienku, že sa žalovaný chce mstiť žalobcovi). Taktiež súd osobitne nevyhodnocoval ani dôkazy predložené stranami, v ktorých preukazovali trestné stíhanie protistrany, a ktoré boli začaté len na podnet jednej zo strán, a teda vyjadrenia v nich obsiahnuté (ktoré citujú znenie trestného oznámenia) nemajú žiadnu výpovednú hodnotu, pretože sa jedná len o jednostranné vyhlásenia strán. Čestné vyhlásenie p. N. zo dňa 9.7.2007 sa týka správania žalobcu, nesúvisí priamo s meritom veci. Ostatné listinné dôkazy, ktoré súd nevymenúval v tomto rozsudku a ktoré strany predložili súdu súd nevyhodnocoval, pretože strany neuviedli, akým spôsobom by mali súvisieť s meritom veci, a uvedené nebolo možné žiadnym spôsobom zistiť ani z ich obsahu (resp. sa týkali iných sporov na iných súdoch). Z uvedeného dôvodu súd nepripustil ani výsluch Z. N., žalobca neuviedol, z akých dôvodov by tento mal byť vypočutý, resp. akým spôsobom by mal jeho výsluch súvisieť s meritom veci.

26. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

27. Proti tomuto rozsudku podali žalobcovia odvolanie a navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Namietali, že súd prvej inštancie porušil ich práva na spravodlivé súdne konanie, keď svoje rozhodnutie riadne a presvedčivo neodôvodnil, nesplnil si voči nim všeobecnú poučovaciu povinnosť podľa § 160 ods. 1, 2 CSP, nepoučil ich o povinnosti pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu, ako aj o tom, že ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, musí uviesť tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné, keďže konanie v danej veci začalo ešte za účinnosti OSP. Za nedôvodné považujú závery súdu, že „výkonom advokátskej činnosti nie je možné

zasiahnuť do osobnostných práv“. Súd v dôsledku tendenčného konania a bez objektivizácie skutkového stavu veci vypočutím súdu navrhovaných svedkov žalobcami, ako aj ostatných svedkov na preukázanie neoprávneného zásahu do ich osobnostných a majetkových práv, tieto návrhy dôkazov odignoroval, hoci vedel, že tým znemožnil žalobcom úspech v danej veci. Napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov a nie je vecne správny. Súd neumožnil žalobcovi 1/ preukázanie vzniku ním tvrdenej ujmy, jeho poškodenie v radoch spoluobčanov, ako aj intenzity neoprávneného zásahu. Súd nevykonal ani test proporcionality, hoci pre správne zistenie skutkového stavu veci, aj správne právne posúdenie, bol v súlade s rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu a Ústavného súdu povinný tento test vykonať. Súd nerešpektoval rozhodovaciu prax Ústavného súdu a Najvyššieho súdu, keďže pre potreby objektivizácie skutkového stavu veci sa nevysporiadal dôsledne s tým, že dôkazné bremeno bolo a je na strane žalovaného, ktorý dôkazné bremeno neunesol, hoci ako advokát vedel a musel vedieť, že v konaní na ochranu osobnosti je povinný uniesť dôkazné bremeno. Súd sa dôsledne nevysporiadal so žiadosťou, aby bola súdom zabezpečená účasť žalovaného na pojednávaní. Ustanovenia civilného sporového poriadku totiž žalobcovi neukladajú povinnosť zabezpečiť prítomnosť žalovaného na pojednávaní. Neúčastou žalovaného na pojednávaní boli zmarené práva žalobcov na kontradiktórne vypočutie žalovaného, bolo im znemožnené klásť mu otázky, teda vinou súdu došlo k porušeniu práva žalobcov na spravodlivé súdne konanie. Navyše konajúca sudkyňa vo veci rozhodla napriek tomu, že strany poučila o možnosti namietať jej osobu v lehote 7 dní, pričom táto lehota ešte neuplynula.

28. Žalovaný navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť.

29. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), túto prejednal bez nariadenia pojednávania, nakoľko pre nariadenie pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku neboli splnené zákonné podmienky (nebolo potrebné doplniť resp. zopakovať dokazovanie), pričom dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nebolo dôvodné, a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, ako vecne správny, potvrdil (§ 387 ods. 1, 2 CSP). Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 28.3.2023. O termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu, upovedomené zákonným spôsobom.

30. Rozsudok súdu prvej inštancie odvolací súd potvrdil, pretože ho považoval za vecne správny, a keďže sa v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje (§ 387 ods. 1, 2 CSP).

31. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd dodáva, že podľa § 380 ods. 1 CSP, odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný. Uvedené znamená, že odvolací súd teda preskúmava napadnuté rozhodnutie len z dôvodov, ktoré odvolateľ uvádza vo svojom odvolaní. Za obsahové vymedzenie odvolania je vždy zodpovedný odvolateľ. Z úradnej povinnosti odvolací súd skúma iba vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, t. j. prihliada na tieto vady, aj keď odvolateľom uplatnené neboli. Dôvody, na základe ktorých sa rozhodnutie odvolaním napáda, môže odvolateľ meniť, modifikovať a dopĺňať, toto právo však môže využiť len do uplynutia lehoty na odvolanie. Uplynutím lehoty na odvolanie možnosť odvolateľa dopĺňať dôvody odvolania zaniká. Iba uvedenie všeobecných odvolacích dôvodov v odvolaní nie je postačujúce na to, aby odvolací súd mohol o odvolaní rozhodnúť, resp. uvedením len všeobecných odvolacích dôvodov v odvolaní bez bližšej špecifikácie konkrétnych okolností prípadu nie je splnená zákonom stanovená náležitosť odvolania spočívajúca v povinnosti uviesť v odvolaní „odvolacie dôvody“. Relevantná právna úprava neumožňuje súdu vyzvať stranu sporu na doplnenie chýbajúcej náležitosti odvolania spočívajúcej v absencii konkretizácie odvolacieho dôvodu a zároveň neumožňuje strane sporu meniť a dopĺňať odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie po uplynutí lehoty na podanie odvolania (uznesenie Ústavného súdu SR z 5.11.2019, sp. zn. IV. ÚS 90/2019). Treba rozlišovať medzi dopĺňaním odvolacích dôvodov v zmysle § 365 ods. 3 CSP a dopĺňaním odvolania o chýbajúce náležitosti v zmysle § 373 ods. 1 CSP. Kým zmena alebo dopĺňanie odvolacích dôvodov prichádza do úvahy len u odvolania spĺňajúceho túto náležitosť (teda pokiaľ ide o túto náležitosť u tzv. „bezvadného odvolania“, ktoré obsahuje odvolacie dôvody), pretože nemožno meniť, resp. dopĺňať (rozširovať) niečo, čo vôbec nie je (porovnaj nálezy ÚS ČR sp. zn. II. ÚS 217/98.), a to len do uplynutia odvolacej lehoty, doplnenie odvolania o chýbajúce odvolacie dôvody je odstraňovaním vady odvolania. Pre odstraňovanie takejto vady platí, že súd naň nevyzýva (§ 373 ods. 1 veta druhá CSP). Pre odvolateľa to znamená procesné riziko, že súd prvej inštancie bez toho, aby ho vyzýval na odstránenie uvedenej vady, môže po uplynutí lehoty na podanie odvolania bezodkladne predložiť vec

odvolaciemu súdu a ten môže bezodkladne rozhodnúť o odmietnutí odvolania podľa § 386 písm. d) CSP. Nevyzývanie na odstránenie označenej vady však neznamená, že odvolateľ ju nemôže odstrániť sám z vlastnej iniciatívy, a to prípadne aj po uplynutí lehoty na podanie odvolania do rozhodnutia o odvolaní. Zo žiadneho ustanovenia CSP nevyplýva zákaz, resp. nemožnosť strany takto postupovať. Neprípustnosť odstránenia vady odvolania z vlastnej iniciatívy nemožno vyvodiť ani z § 365 ods. 3 CSP, pretože, ako už bolo uvedené, toto ustanovenie na procesnú situáciu vadného odvolania nedopadá. Nemožno ho vyvodiť ani z ustanovenia § 380 ods. 1 CSP o viazanosti odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi, lebo táto viazanosť prichádza do úvahy, len keď odvolanie obsahuje odvolacie dôvody, prípadne, ak je vada, spočívajúca v ich absencii, odstránená (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 26. júna 2019, sp. zn. 6 Cdo 119/2018). Z týchto dôvodov odvolací súd preskúmal postup a závery súdu prvej inštancie iba z hľadiska žalobcami vymedzených odvolacích dôvodov.

32. V danej veci žalobcovia v odvolaní namietali (ako odvolacie dôvody vymedzili) to, že súd prvej inštancie im nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP), ďalej že súd prvej inštancie nedostatočne zistil skutkový stav a vec nesprávne právne posúdil (§ 365 ods. 1 písm. e/, f/, g/, h/ CSP). Za porušenie procesných práv žalobcov označili to, že súd ich riadne nepoučil podľa § 160 ods. 2, § 150 ods. 1, § 151 ods. 1, 2 CSP, ďalej že súd vo veci konal a rozhodol napriek plynutiu lehoty na podanie námietky zaujatosti voči konajúcej sudkyňi, ako aj nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku. Pokiaľ išlo o nedostatočne zistený skutkový stav, tento v odvolaní napadli len vo všeobecnosti (bez bližšej konkretizácie, v čom mal byť súdom prvej inštancie zistený nedostatočne alebo nesprávne a k akým skutkovým záverom mal potom súd podľa žalobcov správne dospieť), pričom namietali, že súd nevyhovел ich dôkazným návrhom (predovšetkým nevypočul nimi navrhnutých svedkov na preukázanie neoprávneného zásahu do osobnostných práv a nimi tvrdenej ujmy), nevykonal test proporcionality a za nesprávne právne posúdenie označili len právny záver súdu, že .....výkonom advokátskej činnosti nemožno zasiahnuť do osobnostných práv .....

33. K jednotlivým odvolacím dôvodom potom odvolací súd uvádza nasledovné:

V danej veci ide o konanie, ktoré začalo pred účinnosťou CSP (skončilo po nadobudnutí účinnosti CSP), pričom podľa § 470 ods. 1 CSP platí, že ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon (CSP) aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Ide o prípad tzv. okamžitej aplikovateľnosti procesnoprávných noriem, ktorý znamená, že nová procesná úprava sa použije na všetky konania, a to aj na konania začaté pred dňom účinnosti Civilného sporového poriadku (teda aj na toto konanie). Keďže v zmysle § 160 ods. 1, 2 CSP súd poskytuje stranám poučenia o ich procesných právach a povinnostiach v rozsahu ustanovenom týmto zákonom, pričom súd vždy poučí strany o ich práve zvoliť si advokáta a o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci, odvolací preskúmal (vzhľadom na odvolaciu námietku žalobcov, že si súd túto povinnosť nesplnil), či po nadobudnutí účinnosti CSP boli v konaní riadne poučení. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že žalobcovia boli riadne poučení tak o právach podľa § 160 ods. 2, ako aj podľa § 149 až 154 CSP, keď im bolo písomné poučenie o týchto právach opakovane riadne doručené v súlade s § 111 ods. 3 CSP (viď napr. č. l. 277, 304, 312). Je síce pravdou, že pri doručovaní prvého poučenia o procesných právach a povinnostiach (č. l. 277), sa zásielka vrátila súdu s poznámkou „adresát nezastihnutý“ s ručne dopísaným textom (zrejme doručovateľom) na zadnej strane zásielky (teda nie na samotnej doručenke, iba ktorá má potom povahu verejnej listiny) „odcestovaný do konca augusta“, avšak žiadnym dôkazom táto skutočnosť (odcestovanie) zo strany žalobcov preukázaná nebola (nevedno ani to, ako doručovateľ vôbec zistil, že by mali byť žalobcovia odcestovaní do konca augusta, keď už v čase doručovania 1.8.2016 nemali byť na adrese doručovania ani prítomní). Navyše odcestovanie u právnickej osoby (ktorou je žalobca 2/) je aj pojmovo vylúčené.

Pokiaľ išlo o poučenie podľa § 160 ods. 2 CSP, toto bolo súčasťou každého písomného predvolania na pojednávanie (pokiaľ išlo o povinnosti strán podľa § 150 až § 153 CSP k týmto sa všeobecná poučovacia povinnosť súdu nevzťahuje - podľa § 160 ods. 1 CSP totiž súd poskytuje stranám poučenia o ich procesných právach a povinnostiach iba v rozsahu ustanovenom týmto zákonom, pričom z ustanovení § 150 až § 153 CSP nevyplýva poučovacia povinnosť súdu). K rozsahu poučovacej povinnosti súdu treba tiež uviesť, že nejde o poučovaciu povinnosť neohraničenú, a teda že by súd napríklad na začiatku konania oboznámil strany sporu so všetkými mysliteľnými procesnými právami a povinnosťami, bez ohľadu na to, či procesná situácia, v ktorej by mohol svoje procesné práva v konaní realizovať, vôbec nastane, a bez ohľadu na to, či strana prejavuje vôľu smerujúcu k realizácii procesného práva.

Podstatné je, aby bola strana poučená v čase, kedy je to podľa stavu konania pre ňu potrebné (uznesenie Najvyššieho súdu ČR z 19. júna 2008, sp. zn. 21 Cdo 3676/2007). V danej veci súd v konaní neuplatnil sudcovskú koncentráciu konania, ani ustanovenie § 151 CSP (popretie skutkových tvrdení protistrany), keďže tu platilo, že „ak sa Civilný sporový poriadok použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti (čo bol i posudzovaný prípad), nemožno uplatňovať ustanovenia Civilného sporového poriadku o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany (§ 470 ods. 2 CSP)“. Keďže súd v danej veci nepristúpil k uplatneniu sudcovskej koncentracie konania, ani k aplikácii ust. § 151 CSP, nebol ani povinný žalobcov osobitne poučovať podľa § 151 a § 153 CSP. Odvolacia námietka žalobcov, že neboli po nadobudnutí účinnosti CSP v konaní poučení o právach im z neho vyplývajúcich, preto dôvodnou nebola.

34. Nedôvodnou bola i námietka žalobcov, že súd vo veci konal a rozhodol napriek tomu, že im plynula 7 dňová lehota na vznesenie námietky zaujatosti voči konajúcej sudkyňi. V tomto smere odvolací súd predovšetkým uvádza, že žalobcovia zaujatosť konajúcej sudkyne nenamietali (neurobili tak ani v podanom odvolaní). Z obsahu zápisnice z pojednávania zo dňa 6.11.2017 rovnako vyplýva, že zákonná sudkyňa Z.. G. žalobcov na tomto pojednávaní riadne poučila, že sú oprávnení namietat' jej zaujatosť najneskôr do siedmich dní, odkedy sa dozvedia o dôvode, pre ktorý je sudca vylúčený s tým, že na neskôr uplatnenú námietku zaujatosti súd neprihliada. Podľa § 57 CSP, uplatnenie námietky zaujatosti nebráni súdu vec prejednať alebo vykonať iné úkony. Pred rozhodnutím o námietke zaujatosti súd nemôže vydať rozhodnutie vo veci samej alebo rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. Z cit. ustanovenia potom vyplýva, že súd prvej inštancie by nemohol vydať rozhodnutie vo veci samej alebo rozhodnutie, ktorým sa konanie končí, len v prípade, ak by žalobcovia skutočne vzniesli voči konajúcej sudkyňi námietku zaujatosti, a to až do rozhodnutia o nej. Inak povedané, iba dôvodne a včas uplatnená námietka zaujatosti bráni súdu vydať rozhodnutie v merite veci (vo veci samej), resp. iné rozhodnutie, ktorým sa konanie končí, a to až do času kým sa o nej nerozhodne (nebráni však súdu vec prejednať alebo vykonať iné úkony). Keďže v danom prípade žalobcovia (riadne súdom poučení o možnosti vzniesť námietku zaujatosti) námietku zaujatosti nevzniesli (ani v podanom odvolaní nenamietali, že by vo veci rozhodol zaujatý sudca), táto odvolacia argumentácia nebola rovnako dôvodnou, napriek tomu, že súd prvej inštancie ešte počas plynutia lehoty na podanie námietky zaujatosti vo veci rozhodol. Nakoľko teda žalobcovia po poučení o možnosti vzniesť takúto námietku na samotnom pojednávaní, túto nevzniesli, a nevzniesli ju ani v lehote 7 dní (ani v odvolaní zaujatosť sudkyne nenamietali), nebol dôvod kvôli plynutiu 7 dňovej lehoty pojednávanie odročovať. Iná by bola situácia, ak by žalobcovia na danom pojednávaní zaujatosť sudkyne namietali a táto by napriek tomu, že by nebolo o takejto námietke ešte rozhodnuté, rozhodla vec samu (k uvedenému však nedošlo). Vzhľadom na uvedené odvolací súd i túto odvolaciu argumentáciu žalobcov vyhodnotil ako nedôvodnú, nakoľko tu nenastal stav, že by súd vo veci rozhodol i napriek podanej námietke zaujatosti, o ktorej by nebolo rozhodnuté. Ako už bolo uvedené, zaujatosť konajúcej sudkyne žalobcovia nenamietli doposiaľ.

35. Napokon nedôvodnou bola i námietka o nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESĽP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že súdy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

Rovnako, podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho

rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

Aj Najvyšší súd SR už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť, je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

36. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ CSP. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie popísal obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, uviedol, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, zároveň citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Odôvodnenie súdu prvej inštancie sa vypořádava so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Jeho myšlienkový postup je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalobu (vzájomný návrh) súd zamietol, nakoľko pokiaľ išlo o tvrdený zásah do osobnostných práv žalobcov, z dokazovania a ani zo samotných tvrdení žalobcov nevyplývalo, že by ktorýkoľvek zo zásahov žalovaného presiahol v konkrétnom prípade určitú prípustnú intenzitu do takej miery, ktorú nemožno tolerovať v demokratickej spoločnosti. Žalobca nepreukázal, že by došlo k zásahu do jeho osobnostných práv, následkom uvedeného ani nemohli nastať následky ktoré predpokladá § 13 ods. 2 OZ, v konaní sa nepodarilo preukázať, že by žalovaný zásahom do práva na ochranu osobnosti spôsobil škodu. Súd taktiež dospel k záveru, že v konaní nebolo preukázané, že by žalovaný porušil svoje právne povinnosti vyplývajúce mu zo zákona o advokácii, a teda že došlo k naplneniu jedného z predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu. Vo vzťahu k určovaciemu petitu súd uviedol, že tento bol s poukazom na nemožnosť zásahu do osobnostných práv žalobcu advokátskou činnosťou neprípustný (a rovnako nebol ani preukázaný). Súd svoje závery pritom veľmi podrobne zhodnotil a odôvodnil (a so všetkými uplatnenými nárokmi sa riadne vysporiadal a ich zamietnutie aj náležite zdôvodnil). Na základe uvedeného možno konštatovať, že súd prvej inštancie pri hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov neopomenul vziať do úvahy žiadnu z namietaných skutočností, či skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo, z uvedeného je zrejmé, ako a z akých dôvodov súd rozhodol a podľa názoru odvolacieho súdu má odôvodnenie napadnutého rozhodnutia všetky náležitosti v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b/ CSP nemožno považovať to, že žalobcovia sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie nestotožňujú a že súd prvej inštancie neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa ich predstáv. Samotná skutočnosť, že odvolatelia so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie (ktoré ani patrične v odvolaní nekonkretizovali) nesúhlasia a nestotožňujú sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu dôvodnosti odvolania podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

37. Odvolací súd zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia (čo súd prvej inštancie splnil). Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

38. Pokiaľ súd prvej inštancie postupom podľa § 180, § 183 ods. 1 CSP konal a rozhodol v neprítomnosti žalovaného, postupoval správne, nakoľko ako sám uviedol „žalovaný bol na pojednávanie riadne a včas predvolaný, svoju neprítomnosť neospravedlnil vážnymi okolnosťami, žalovaný bol vyzvaný na oznámenie jeho zástupcu, tento však neustanovil (neoznámil)“, pričom výsluch žalovaného navrhoval len žalobca, a hoci bol súdom viackrát predvolávaný, na pojednávania sa nedostavil (jeho účasť nezabezpečil ani žalobca). Súd napokon upustil od výsluchu žalovaného, nakoľko s ohľadom na formuláciu žaloby a predložené listinné dôkazy, jeho výsluch nepovažoval za potrebný, nakoľko ani z vyjadrení žalobcu nevyplynuli okolnosti, ktoré by zakladali dôvodnosť žalovaného nároku. Inými slovami, súd nepovažoval výsluch žalovaného (pre ustálenie skutkového stavu potrebného na rozhodnutie) za potrebný. Na uvedenom nič nemení ani skutočnosť, že súd iba okrajovo uviedol, že prítomnosť žalovaného na pojednávaní nezabezpečil ani samotný žalobca, ktorý jeho výsluch navrhoval. V tomto smere odvolací súd dodáva, že právo vypovedať v konaní ako strana je právom (nie povinnosťou) a keď sa strana sporu rozhodne toto svoje právo nevyužiť, ide to na jej ťarchu (t. j. v prvom rade by teda iba žalovaný mohol namietat' prípadné porušenie jeho procesných práv, t. j. že nebol súdom v konaní vypočutý). Na druhej strane podľa § 195 ods. 1 CSP platí, že „na návrh môže súd nariadiť výsluch strany o tvrdených skutočnostiach, ktoré v konaní vyšli najavo, ak ich nemožno preukázať inak; ustanovenie § 150 ods. 2 tým nie je dotknuté“. Z cit ustanovenia potom vyplýva, že výsluch strany je štandardným dôkazným prostriedkom, ktorý slúži na náležité objasnenie, resp. preukázanie tvrdených skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo, ale len za splnenia podmienky, že ich nie je možné preukázať inak (najmä listinami či inými dôkaznými prostriedkami). Súd nariadi výsluch strany len na návrh, teda žalobca alebo žalovaný musia navrhnúť nariadenie výsluchu strany o tvrdených skutočnostiach, pričom je na úvahe súdu, či takýto dôkaz vykoná; pozri § 185 ods. 1 CSP. Možno teda uzavrieť, že nakoľko súd pre ustálenie skutkového stavu potrebného pre rozhodnutie vo veci nepovažoval výsluch žalovaného za potrebný, pričom bolo len na jeho úvahe, či takýto dôkaz vykoná (§ 185 ods. 1 CSP), hoci vykonanie tohto dôkazu navrhol žalobca, súd nebol povinný mu za daného stavu vyhovieť (ako už bolo uvedené, súd nariadi výsluch strany len vtedy, ak by v konaní vyšli najavo také skutočnosti, ktoré by nebolo možné preukázať inak, než výsluchom strany - čo v danej veci nenastalo). Súd sa nevykonaním výsluchu žalovaného teda nedopustil žiadneho procesného pochybenia, a to ani konštatovaním (iba okrajovo), že jeho prítomnosť na pojednávaní nezabezpečil ani samotný žalobca (ako už bolo uvedené, dôvodom nevy počutia žalovaného bolo predovšetkým to, že súd takýto dôkaz považoval za nadbytočný).

39. Pokiaľ išlo o námietku žalobcov, že súd nevykonal test proporcionality, odvolací súd uvádza, že tento nebol v danej veci potrebný. Platí, že v sporoch o ochranu osobnosti musí byť zohľadnená aj sloboda prejavu, ak sú na to splnené podmienky. Ustanovenia Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti teda nemožno aplikovať izolovane, ale je nutné ich vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky. Pri strete práva na ochranu osobnosti so slobodou prejavu je nutné v zásade skúmať KTO, O KOM, ČO, KDE, KEDY a AKO hovorí, pričom na základe odpovedí na dané otázky možno pomocou testu proporcionality určiť, ktorá sloboda má byť uprednostnená. Z ústavnej definície vyplýva, že právo na informácie zaručené v čl. 26 ústavy má tri zložky, a to vyhľadávanie, prijímanie a rozširovanie informácií. Ide o tri relatívne samostatné zložky práva na informácie. Vyhľadávanie informácií je vlastne zisťovanie, či v oblasti záujmu toho, kto informácie vyhľadáva, informácie vôbec existujú, aké a kde sa nachádzajú. Prijímanie informácií je získanie informácie do vlastnej dispozičnej sféry tak, aby mohla byť subjektom pre vlastnú potrebu, ako aj pre potrebu iných spracovaná. Získanie informácie sa môže uskutočňovať tak zmyslovými orgánmi, ako aj rôznymi technickými prostriedkami, akými sú za súčasného stavu zvukové, obrazové, ako aj zvukovo-obrazové záznamy, ale aj akýmkoľvek iným spôsobom. Rozširovanie informácií je akýkoľvek spôsob odovzdania prijatej informácie ďalšiemu subjektu, resp. ďalším subjektom. Ústavný súd SR vyslovil, že obmedzenie práva na informácie v súlade s ústavou je dovolené len vtedy, ak sa splní formálna podmienka zákona a dve kumulatívne materiálne podmienky. Formálna podmienka znamená, že obmedzenie prijme Národná rada Slovenskej republiky v právnom predpise so silou zákona. Prvou materiálnou podmienkou je požiadavka, aby obmedzenie slúžilo na ochranu práv a slobôd iných, alebo sa ním musí chrániť bezpečnosť štátu, verejný poriadok, verejné zdravie alebo mravnosť. Na splnenie prvej materiálnej podmienky stačí preukázanie existencie

jedného z citovaných záujmov. Druhou materiálnou podmienkou je podmienka nevyhnutnosti prijatia obmedzenia. Obdobné kritériá na obmedzenie slobody prejavu a práva na informácie obsahuje aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 10 dohovoru. Inými slovami, orgány verejnej moci môžu zasiahnuť do tohto práva za súčasného splnenia troch podmienok: zásah je ustanovený zákonom, zodpovedá niektorému legitímnemu cieľu ustanovenému v ústave (čl. 26 ods. 4), resp. dohovore (čl. 10 ods. 2), a je nevyhnutný v demokratickej spoločnosti na dosiahnutie sledovaného cieľa, t. j. ospravedlňuje ho existencia naliehavej spoločenskej potreby a primerane (spravodlivo) vyvážený vzťah medzi použitými prostriedkami a sledovaným cieľom. Možno teda uzavrieť, že testom proporcionality sa posudzuje, ktoré právo (právo na slobodu prejavu alebo právo na ochranu osobnosti) má v okolnostiach konkrétneho prípadu väčšiu váhu, a teda prednosť. Test proporcionality predstavuje vodítko, ktoré súdom pomáha rozhodovať vo veciach konfliktu medzi slobodou prejavu a ochranou osobnostných práv.

40. V danej veci nešlo o prípad stretu práva na ochranu osobnosti (žalobcov) s právom na slobodu prejavu (žalovaného), ale žalobca sa ochrany osobnostných práv domáhal titulom neoprávneného (protiprávneho) konania žalovaného, ktorým si mal tento: a) vynucovať úhradu fiktívnych faktúr od žalobcu 1/ a jeho manželky, a to i pred jeho zamestnancami; b) zasielať nenáležitú SMS správy v dôsledku jednej z nich zo dňa 23.11.2006 mala jeho manželka stratiť kojenecké mlieko; c) zaslať nepravdivé tvrdenia ohľadom praxe žalobcu v jeho advokátskej kancelárii na dôvernú internetovú stránku BIVŠ; d) kriminalizovať jeho osobu prostredníctvom listu zo dňa 23.11.2006 adresovanom jeho klientovi Ing. S., čím mal zapríčiniť vypovedanie plnomocenstva zo strany Z.. Y.. Takéto konanie žalovaného potom nemožno subsumovať pod právo na slobodu prejavu, ale ide o konkrétne konania, ktoré podľa žalobcu majú vykazovať znaky protiprávneho konania (priameho rozporu so zákonom, napr. advokátskym kódexom a pod.). V takomto prípade sa nevykonáva test proporcionality, ale sa posudzuje samotná protiprávnosť tohto konania (jeho prípadný rozpor s právnymi predpismi). Inými slovami, ani žalobca netvrdí, že tu došlo ku kolízii dvoch ústavných rovnocenných práv (práva na ochranu osobnosti a slobody prejavu), a teda, že by sa malo posudzovať, ktorému z nich by sa mala dať prednosť prostredníctvom testu proporcionality, t. j. žalobca netvrdí, že obe tieto práva by boli v samostatnom ponímaní oprávnené, ale tvrdí, že žalovaný sa dopustil protiprávneho konania, ktorým zasiahol do jeho osobnostných práv (preto tu nemožno zisťovať, ktorému z dvoch oprávnených práv sa malo dať prednosť). Žalobca teda netvrdí, že žalovaný vyššie označenými konaniami realizoval svoje právo na slobodu prejavu (práve naopak tvrdí, že postupoval protiprávne, neuznáva, že by žalovaný svojím konaním realizoval svoje právo na slobodu prejavu). Z uvedených dôvodov bola potom nedôvodnou námietka žalobcov, že súd vo veci nevykonával test proporcionality (keďže ho nebol ani povinný vykonať).

41. Pokiaľ išlo o námietku, že súd nevykonával žalobcami navrhované dokazovanie (výsluchom označených svedkov), ani táto nebola dôvodnou, nakoľko dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli strany. Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97). Súd vykonanie dôkazu podmieňuje predovšetkým jeho nevyhnutnosťou pre rozhodnutie vo veci. Je na súde, aby v každom konkrétnom prípade posúdil, či vykoná všetky dôkazy, ako navrhujú strany, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu, a nie sporových strán. Ak súd teda v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, resp. vykoná iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, nezakladá to vadu konania, lebo to nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom a za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré strany mohli uplatniť a boli v dôsledku nesprávneho postupu súdu z nich vylúčení.

42. Nevyhovenie dôkaznému návrhu strany sporu možno založiť len tromi dôvodmi. Prvým je argument, podľa ktorého tvrdená skutočnosť, ku ktorej overeniu alebo vyvráteniu je navrhnutý dôkaz bez relevantnej súvislosti s predmetom konania; ďalším je argument, podľa ktorého dôkaz neoverí/nevervratí

tvrdenú skutočnosť, čiže vo väzbe na toto tvrdenie nedisponuje vypovedacou potenciou. Nakoniec tretím je nadbytočnosť dôkazu, t. j. argument, podľa ktorého určité tvrdenie, ku ktorému overeniu alebo vyvráteniu je dôkaz navrhovaný, bolo už doterajším konaním bez dôvodných pochybností overené alebo vyvrátené. V danej veci súd (v prípade svedkov navrhovaných stranami, ale aj ďalších v rozsudku označených dôkazov, k vykonaniu ktorých nepristúpil) mal pri týchto návrhoch dôkazov za splnené všetky tieto tri vyššie uvedené podmienky (s postupom súdu prvej inštancie sa v tomto smere v celom rozsahu stotožnil aj odvolací súd - v podrobnostiach, prečo súd prvej inštancie týmto návrhom nevyhovel, odvolací súd odkazuje na podrobné zdôvodnenie v napadnutom rozsudku). Žiaden z dôkazov navrhnutý stranami, ktoré súd v konaní nevykonával (a tento svoj postup riadne zdôvodnil) totiž nemal preukazovať takú, medzi stranami konania spornú skutkovú okolnosť, ktorá by bola pre meritórne posúdenie žalobného nároku významná, či dokonca rozhodujúca (ani žalobcovia v odvolaní nevymedzili, čo konkrétne malo z týchto dôkazov vyplývať, okrem všeobecného tvrdenia, že sa nimi mal preukázať neoprávnený zásah do jeho osobnostného práva). Práve naopak v prevažnej miere išlo o dôkazy s meritom veci nesúvisiace, ich vykonaním by nebolo možné zistiť žiadne skutočnosti, ktoré by súviseli s meritom veci tak ako ho vymedzil žalobca v žalobe, a mnohé z nich boli dôkazmi neúčelnými, nehospodárnymi a nadbytočnými (k podrobnostiam pozri odôvodnenie ich nevykonania súdom prvej inštancie v napadnutom rozsudku, s dôvodmi ktorými sa odvolací súd plne stotožňuje). Navyše súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním (s dostatočným množstvom použitých a vykonaných dôkazov) jednoznačne ustálil, že do osobnostných práv žalobcu konaním žalovaného neoprávnené zasiahnuté nebolo (preto tu ani nevystala potreba dokazovať zníženie vážnosti a dôstojnosti žalobcu v spoločenskom postavení). Pokiaľ ide o samotné dôkazné bremeno, toto by v konaní zaťažovalo žalovaného, avšak len v prípade, ak by v konaní vyšlo najavo, že žalovaný o žalobcoch verejne tvrdil nepravdivé (difamujúce) skutkové tvrdenia (v takomto prípade ich pravdivosť by musel preukazovať žalovaný). Žalobcovia v konaní netvrdili, že by žalovaný do ich osobnostných práv zasiahol nepravdivými (difamujúcimi) skutkovými tvrdeniami (žalobcovia ochranu osobnosti odvíjali predovšetkým od iných zásahov žalovaného), resp. v niektorých prípadoch bolo konanie žalovaného súdom posúdené aj ako oprávnený výkon práv vylučujúci neoprávnenosť zásahu do osobnostných práv, príp. súd nezistil žiadny exces vo výkone práva advokáta, nepravdivosť a neoprávnenosť iných tvrdení takisto nebola preukázaná.

43. Napokon pokiaľ žalobcovia namietali svojvoľnosť opravného uznesenia, ktorým súd prvej inštancie opravil výrok o trovách konania tak, že namiesto pôvodného označenia „žalobca“ je povinný.....opravil na „žalobcovia 1/ a 2/“ sú povinní....., odvolací súd uvádza, že ani táto námietka nebola dôvodná. Odvolací súd poukazuje na to, že postupom podľa § 224 CSP možno opraviť ktorúkoľvek časť rozhodnutia kedykoľvek, teda aj po právoplatnosti rozsudku. Účelom zakotvenia daného ustanovenia bolo napravenie pochybení, ktorých sa dopustil súd pri písomnom vyhotovení rozhodnutia. Obmedzením vo vyhotovení novej opravy je skutočnosť, že súd takýmto spôsobom nemôže opraviť vecnú vadu žaloby ani taký nedostatok podania sporovej strany, ktorý spôsobuje nesprávnosť samotnej podstaty rozsudku. Keďže v danom spore nebola pochybnosť, že na strane žalobcu vystupovali 2 subjekty, nemožno daný nedostatok považovať za natoľko závažný, že by spôsobil nesprávnosť celého rozsudku. Je totiž nepochybné, že vydaním opravného uznesenia išlo len o opravu zrejmej nesprávnosti. Súd prvej inštancie pri tejto oprave nepostupoval arbitrárne, ale využil zákonom vymedzený priestor zakotvený v § 224 CSP. Opraviť tak možno ktorúkoľvek časť rozhodnutia kedykoľvek, teda aj po právoplatnosti rozsudku. Účelom zakotvenia daného ustanovenia bolo napravenie pochybení, ktorých sa dopustil súd tým, že vo výroku o trovách konania, ktorý má vždy charakter uznesenia, aj keď je pojmovo zahrnutý v samotnom rozsudku. Nebolo preto potrebné opravné uznesenie vyhlásovať verejne na pojednávaní, tak ako v prípade rozsudku vo veci samej.

44. Pokiaľ ide o vec samu, ako už bolo uvedené, žalobcovia v odvolaní iba vo všeobecnosti (v rovine všeobecného tvrdenia) namietali nesprávnosť skutkových zistení súdu (avšak bez toho, aby uviedli, aké konkrétne skutkové závery mali teda byť správne, resp. neoznačili, ktoré konkrétne skutkové závery považujú za nesprávne) a preto s poukazom na argumentáciu v bode 28 tohto rozhodnutia, odvolací súd nemohol ex offio prehodnocovať (preskúmať) všetky skutkové závery súdu prvej inštancie (za obsahové vymedzenie odvolania je vždy zodpovedný odvolateľ). Napriek tomu, odvolací súd mal za to, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dostatočné dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti nároku žalobcov a následným zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým záverom.

Súd prvej inštancie mal potom za to, že pokiaľ sa jednalo o zásah do osobnostných práv, z dokazovania a ani zo samotných tvrdení žalobcu nevyplývalo, že by ktorýkoľvek zo zásahov žalovaného presiahol v konkrétnom prípade určitú prípustnú intenzitu do takej miery, ktorú nemožno tolerovať v demokratickej spoločnosti. Žalobca tiež nepreukázal, že by došlo k zásahu do jeho osobnostných práv, následkom uvedeného ani nemohli nastať následky, ktoré predpokladá § 13 ods. 2 OZ, v konaní sa nepodarilo preukázať, že by žalovaný zásahom do práva na ochranu osobnosti spôsobil škodu. Súd taktiež dospel k záveru, že v konaní nebolo preukázané, že by žalovaný porušil svoje právne povinnosti vyplývajúce mu zo zákona o advokácii a teda že došlo k naplneniu jedného z predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu.

Súd prvej inštancie potom svoj právny záver o nedôvodnosti žalovaných nárokov (pokiaľ išlo o žalovanú majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu), oprel o výsledky ním vykonaného dokazovania, keď ustálil, že žalobca v konaní nepreukázal (iba tvrdil), že zásahy do jeho osobnostných práv naďalej trvajú, hoci žiadny spôsobom neopísal, akým spôsobom a akou intenzitou sa tak malo do prejednávania veci diať a ani nežiadal, aby sa žalovaný zdržal konkrétnych neoprávnených zásahov (pričom nemajetkovú ujmu pritom možno priznať len za predpokladu, že ostatné sankcie vymedzené v OZ nie sú pre konkrétny zásah do osobnostných práv postačujúce). Pokiaľ išlo o konanie žalovaného, ktorým žiadal žalobcu o úhradu faktúr č. 2006/1/56 zo dňa 2.11.2006, či iných záväzkov, či už písomne alebo formou SMS - správ, tu súd uzavrel, že nemôže ísť o neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby tam, kde k nemu došlo pri výkone iného subjektívneho práva stanoveného zákonom, príp. keď iný subjekt plnil právnu povinnosť, ktorú mu uložil zákon, pričom pod tento výkon iného subjektívneho práva stanoveného zákonom je potrebné zaradiť aj výkon činnosti advokáta pri obhajovaní práv a oprávnených záujmov svojho klienta. Z obsahu predmetných výziev súd nezistil žiadny exces vo výkone práva advokáta vymáhať finančnú odmenu za poskytnuté služby (ani SMS, ktorú mal žalovaný zaslať žalobcovi dňa 9.10.2006 nebolo možné považovať za „výpalnícku“, keďže ňou žalovaný len žiadal o zaplatenie dlžnej sumy s tým, že v súkromnej správe (teda pomocou prostriedku samého o sebe nespôsobilého sprístupniť údaje tretím osobám) vyjadril osobný názor na žalobné aktivity žalobcu). Uviedol, že ak by aj táto SMS (resp. ostatné výzvy žalovaného) bola vyhodnotená ako exces z advokátskej činnosti žalovaného (a teda by ňou eventuálne bol možný zásah do osobnostných práv žalobcu), táto sa žiadnym spôsobom nevymykala v demokratickej spoločnosti akceptovateľnej forme komunikácie medzi osobami, ktoré spolu spolupracujú dlhší čas a momentálne nemajú priateľské vzťahy. Otázka, či žalovaný skutočne poskytol alebo neposkytol fakturované služby, potom žiadnym priamym spôsobom nesúvisela s otázkou existencie, či neexistencie zásahu do osobnostných práv. Pokiaľ išlo o žalobcom tvrdenú skutočnosť, že jeho manželka z uvedeného dôvodu stratila kojenecké mlieko, táto taktiež nebola ničím preukázaná (žalobca dokonca ani neuviedol, na základe akej konkrétnej SMS mala jeho manželka stratiť kojenecké mlieko), žalobca tiež nešpecifikoval, akým konkrétnym spôsobom mala táto skutočnosť zasiahnuť do jeho súkromia (súd zároveň poukázal na to, že syn žalobcu (ktorý mal byť v čase straty kojeneckého mlieka kojencom) je v súčasnosti úspešným športovcom, ktorý reprezentuje SR na medzinárodných súťažiach). Pokiaľ išlo o „nepravdivé“ tvrdenia ohľadne vykonávanej praxe žalobcu u žalovaného (žalovaným oznámené na dôvernej internetovej stránke BIVŠ) tu súd uviedol, že ak je neoprávneným zásahom uvedenie nepravdivých tvrdení alebo obvinení o fyzickej osobe, potom zásah nebol spravidla neoprávnený, ak jeho obsah zodpovedal pravde (ak sa nejedná o zásah do intímnej sféry občana). Súd mal potom za to, že žalovaný sa už len charakterom údajne nepravdivého tvrdenia zbavil zodpovednosti, pretože sa jednalo o potvrdenie o praxi žalobcu 1/, ktoré mal vydať on sám a teda nie je pravdepodobné, že jeho tvrdenie sprostredkované inštitúcií, v ktorej sa žalobca 1/ prezentoval potvrdením, ktoré mal vydať on sám, by bolo nepravdivé. Navyše súd, po oboznámení sa s obsahom a formou potvrdenia o praxi, dospel tiež k záveru, že tento dôkaz je i s poukazom na ostatné okolnosti prípadu nevierohodný a i z tohto dôvodu mal za to, že vo vzťahu k zaslanému emailu prevažoval záujem žalovaného uviesť toto tvrdenie nad záujmom žalobcu. Súd teda vyhodnotil, že na strane žalovaného existovala konkrétna okolnosť vylučujúca neoprávnenosť zásahu, nakoľko neoprávneným zásahom do práv chránených ustanoveniami § 11 a nasl. nie sú prejavy, ktoré podľa obsahu, formy a cieľa možno považovať za upozornenia, podnety na riešenie alebo žiadosti na objasnenie a prešetrenie určitých okolností, ak boli prednesené pred príslušnou inštitúciou. Napokon email zaslaný do spoločnej schránky študentov ročníka BIVŠ žiadnym spôsobom nevybočil z rámca akceptovateľného v demokratickej spoločnosti a teda konanie žalovaného nebolo možné charakterizovať ako nepravdivé obvinenie z nečestného konania, ktoré by mohlo mať za následok zásah do osobnostných práv žalobcu 1/. Pokiaľ sa malo jednáť o kriminalizáciu osoby žalobcu 1/ prostredníctvom listu žalovaného zo dňa 23.11.2006 adresovanom jeho klientovi Ing. S., čím malo dôjsť k zapríčineniu vypovedania plnomocenstva zo strany Z.. Y.,

súd uviedol, že okrem toho, že žalobca neozrejmil, z akých dôvodov by malo súvisieť vypovedanie plnomocenstva s týmto listom, boli žalovaný a Z. Y. spoločníkmi v advokátskej kancelárii, t. j. partnermi a je teda pochopiteľné, že obchodné aktivity oboch partnerov majú byť súladné a strata dôvery s klientom jedného z partnerov ovplyvňuje aj druhého partnera. Okrem toho, skutočnosť, že určité správanie fyzickej osoby bolo predmetom trestného konania alebo iného občianskoprávneho konania nebránilo tomu, aby sa následná reakcia iných osôb na toto správanie stala podnetom konania o ochranu osobnosti podľa § 11 a nasl. OZ, avšak len za predpokladu dosiahnutia žiadanej intenzity, ktorá však v tomto prípade nenastala. Súd prvej inštancie preto uzavrel, že žalobca nepreukázal existenciu zásahu do jeho osobnostných práv a už vôbec nie vznik nemajetkovej ujmy a príčinnú súvislosť medzi zásahom do osobnostných práv zo strany žalovaného a vznikom nemajetkovej ujmy.

Vo vzťahu k žalovanému úroku vo výške 6 % p. a. zo sumy 631.567,22 Eur od 23.1.2006 do 21.4.2008 súd poukázal na rozporné tvrdenia samotného žalobcu, keď tento na jednej strane tvrdil, že majetková ujma mu vznikla zadržaním dokumentácie ku konkurznému konaniu vedenom na KS BA (suma 631.567,22 Eur mala predstavovať súčet pohľadávok prihlásených do konkurzného konania), na druhej strane tú istú sumu spájal so žalobou (ne)podanou na OS BA III proti SR, resp. s postúpením pohľadávok spoločnosti SLOVMONTAN s. r. o.. Súd potom vyhodnotil, že zodpovednosť advokáta za škodu spôsobenú klientovi v súvislosti s výkonom advokácie je objektívna zodpovednosť (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemožno zbaviť. Táto je založená na súčasnom (kumulatívnom) splnení troch predpokladov: a/ činnosť súvisiaca s výkonom advokácie, b/ vznik škody, c/ príčinná súvislosť medzi činnosťou advokáta súvisiacou s výkonom advokácie a vznikom škody, pričom splnenie uvedených predpokladov zodpovednosti musí byť v konaní jednoznačne preukázané; dôkaznú povinnosť má v tomto smere poškodený, t. j. v tomto prípade žalobca (žalobca 2/). Súd zároveň uviedol, že nie každé zanedbanie, porušenie alebo nedostatočné plnenie povinností advokáta má za následok vznik jeho zodpovednosti za škodu spôsobenú klientovi v súvislosti s výkonom advokácie, pričom samo pochybenie advokáta neznamena automaticky vznik škody na strane klienta. Vzťah príčinnej súvislosti medzi výkonom advokácie a škodou spôsobenou klientovi je daný vtedy, ak je medzi výkonom advokácie a škodou klienta vzťah príčiny a následku, ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť advokáta nenastáva. Súd potom na základe výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal žalovaný nárok na náhradu majetkovej ujmy. Okrajovo tiež uviedol, že ani prípadný neúspech v spore sám o sebe nespôsobuje vznik nároku na náhradu škody voči advokátovi. V rámci prejednania tejto predbežnej otázky - či by bol žalobca 2/ v spore úspešný, ak by nedošlo k tvrdenému pochybeniu advokáta, súd dospel k záveru, že z tohto pochybenia, ktoré okrem toho zostalo podľa názoru súdu nepreukázané (nepodanie žaloby, zadržovanie dokumentácie), nemožno vyvodit' vecnú súvislosť so vznikom škodlivého následku (ktorý taktiež nebol preukázaný ani vo vzťahu k jeho prípadnej výške vo finančnom vyjadrení). V konaní teda nebola preukázaná nielen samotná škoda, ale ani príčinná súvislosť medzi výkonom advokácie žalovaného a vznikom škody. Nárok na náhradu škody nemožno odvíjať od potenciálneho výsledku a úspechu, resp. neúspechu v konaní. Nebolo preukázané, že práve konanie, resp. opomenutie advokáta bolo tou okolnosťou, bez existencie ktorej by k vzniku škody /neúspechu v spore/ došlo. Absentuje teda preukázanie vzniku škody a predovšetkým príčinná súvislosť konania advokáta a tejto prípadnej škody. Za daných okolností súd skonštatoval, že žalobca v tomto smere neuniesol dôkazné bremeno, a teda bolo nutné žalobu i v tejto časti ako nedôvodnú zamietnuť.

45. Ako už bolo uvedené, žalobcovia v podanom odvolaní žiaden z vyššie konkrétne uvedených (či už skutkových alebo právnych) záverov súdu prvej inštancie nenamietli (neoznačili za nesprávny), a teda v tomto smere v ich odvolaní absentuje riadne vymedzenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. e/, f/, g/, h/ CSP. Súd potom nemohol ex offio (iba na základe všeobecného tvrdenia, že súd vo veci nesprávne a nedostatočne zistil skutkový stav veci a vec nesprávne právne posúdil, bez riadneho vymedzenia, v čom mal byť nesprávne zistený skutkový stav, v čom súd mal vec nesprávne právne posúdiť) preskúmať vecnú správnosť všetkých skutkových a právnych záverov, ktoré súd zaujal v napadnutom rozsudku. Žalobcovia v odvolaní napr. nenamietali záver súdu o tom, že konaniami žalovaného, ktoré žalobcovia označili v žalobe ako neoprávnené, nemohlo dôjsť k zásahu do ich osobnostných práv, resp. že tieto neoprávnenými vôbec neboli, ani záver, že žalobca nepreukázal nielen vznik majetkovej škody ale ani to, že mu táto mala vzniknúť v priamej príčinnej súvislosti s poskytovaním advokátskych služieb žalovaným. Žalobcovia v podanom odvolaní teda nevyvedli, v čom konkrétne sa súd v tomto smere mylil, čo konkrétne vyhodnotil nesprávne a v čom sú jeho právne závery nesprávne. Žalobcovia v podstate namietali skutkové závery súdu prvej inštancie len

s ohľadom na to, že súd odmietol v konaní vykonať nimi navrhnuté dokazovanie (najmä výsluchom svedkov) a tým mal nedostatočne zistiť skutkový stav. K tomuto sa odvolací súd už vyjadril v bode 38, 39 tohto rozhodnutia, pričom zvyrazňuje, že súd mal dostatok iných dôkazov na to, aby náležite zistil skutkový stav v rozsahu, aby vec mohol i právne posúdiť. Súd prvej inštancie potom náležite vysvetlil prečo nevykonal aj ďalšie dôkazy navrhované žalobcami (najmä pre ich nehospodárnosť, neúčelnosť, alebo nesúvis s meritom veci). Navyše žalobcovia sa snažili navrhovanými dôkazmi preukazovať predovšetkým až dopady konania žalovaného v ich spoločenskom (a inom) uplatnení, avšak súd v konaní žalovaného nevzhladol už samotný neoprávnený zásah, bez ktorého predpokladu nemožno vôbec hovoriť o nárokoch z ochrany osobnosti. Žalobcovia sa teda mali v konaní (aj v odvolaní) zamerať predovšetkým na stránku samotnej neoprávnenosti týchto zásahov. Na to, aby súd vyhodnocoval oprávnenosť/neoprávnenosť konaní žalovaného mal v spise založených dostatok dôkazov. Uvedené potom obdobne platí aj o majetkovej ujme, kedy súd nemal za preukázanú nielen samotnú škodu, ale ani príčinnú súvislosť jej vzniku práve s poskytovaním advokátskej činnosti žalovaným, pričom žalobcovia tieto závery v odvolaní nijako (konkrétne) nespochybnili a nenamietali.

46. Jedinou námietkou, ktorú žalobcovia v odvolaní konkretizovali bola námietka (aj to iba jednou vetou) nesprávneho právneho posúdenia vecí súdom v tom, že tento konštatoval, že .....výkonom advokátskej činnosti nemožno zasiahnuť do osobnostných práv ..... V ďalšom už žalobcovia vo svojom odvolaní tento „nesprávny“ právny záver súdu, nedávajú do súvisu s konkrétnymi nárokmi a ich posúdením a vyhodnotením súdom prvej inštancie (teda rovnako tu relevantne nevymedzujú odvolací dôvod). S uvedeným názorom žalobcov sa síce možno (vo všeobecnosti) stotožniť (aj odvolací súd má za to, že i výkonom činnosti advokáta možno zasiahnuť do osobnostných práv, najmä ak by išlo o také neoprávnené konanie advokáta, ktorým by došlo k zásahu do osobnostných práv klienta, t. j. vo všeobecnosti advokát teda môže svojim konaním pri poskytovaní služieb spôsobiť klientovi nielen materiálnu škodu, ale aj zasiahnuť do jeho osobnostných práv), ale rozhodujúcim bol i záver súdu (ktorý potom žalobcovia vo svojom odvolaní už nenamietali), že v danom prípade žalovaný svojim konaním (nekvalifikovaným výkonom advokátskej činnosti) nielenže do osobnostných práv žalobcov neoprávnené nezasiahol, ale ani im nespôsobil žalovanú škodu (k týmto záverom potom žalobcovia odvolací dôvod nevymedzili a tieto závery odvolaním nijako nenapadli). Teda aj pokiaľ išlo o žalované určenie, že žalovaný neposkytol žalobcovi kvalifikované a kompetentné právne služby, odhliadnuc od nesprávneho záveru súdu prvej inštancie (t. j. všeobecného záveru, že „o neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby nejde tam, kde k nemu došlo pri výkone advokátskej činnosti“), súd tento nárok vyhodnotil ako nedôvodný aj preto, že napr. tvrdenie žalobcu ohľadom nekvalifikovaného a oneskoreného podania vo veci vedenej pred OS BA I pod sp. zn. 22Exre 16/2005-94 bolo zavádzajúce, pretože ako zjavne vyplývalo z uznesenia KS BA č. k. 3Cob/389/2006-140 zo dňa 19.2.2007, dôvodom zastavenia exekučného konania bolo späťvzatie exekučného príkazu zo strany súdneho exekútora a žalobca (aj prostredníctvom žalovaného) sa odvolal len proti výroku o náhrade trov konania, ktorý však plne korešpondoval s kogentnou právnou úpravou, a teda odvolanie kvalifikované či nekvalifikované, podané včas či oneskorene, nemohlo žiadnym spôsobom ovplyvniť dĺžku exekučného konania. Pokiaľ sa jednalo o tvrdenie žalobcu, že žalovaný zatajil jeho trestné stíhania, či pobyt vo väzení, súd uviedol, že zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva, že by bol žalovaný povinný oznamovať svojim klientom prípadne trestné stíhanie, čo súvisí aj s ústavnou zásadou prezumpcie neviny. Súd prvej inštancie teda ani v tomto smere (pokiaľ išlo o určovací petit) v konaní žalovaného (spočívajúcom v neposkytnutí kvalifikovaných právnych služieb žalobcovi 1/) nevzhladol neoprávnený zásah do osobnostných práv (ani spôsobenie škody). Žalobcovia potom v odvolaní síce dôvodne namietali právny záver súdu o tom, že „aj výkonom advokátskej činnosti je možné zasiahnuť do osobnostných práv klienta“, avšak v ďalšom už v odvolaní nekonkretizovali, v čom konkrétne súd pochybil, keď súčasne konštatoval, že konanie žalovaného pri poskytovaní týchto právnych služieb ani nemohlo vyvolať neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcov (predovšetkým žalobcu 1/), ani im spôsobiť škodu. Pri absencii riadneho vymedzenia odvolacieho dôvodu, nemohol potom odvolací súd podrobiť podrobnejšiemu prieskumu tieto závery súdu prvej inštancie. Samotné konštatovanie, že aj pri poskytovaní advokátskych služieb možno zasiahnuť do osobnostných práv, ešte neznamená, že k nemu aj v tomto prípade skutočne došlo a že boli v tomto smere závery súdu prvej inštancie nesprávne. Na to, aby súd vyhovel takémuto určovaciemu petitu bolo potom potrebné preukázať nielen to, že žalovaný neposkytol žalobcovi 1/ kvalifikované a kompetentné právne služby (nepodal na Okresný súd Bratislava III. žalobu voči SR na náhradu škody vo výške 631.567,22 eur s príslušenstvom, ku ktorej vypracovaniu a podaniu prevzal zastupovanie dňa 12.12.2005, ďalej znehodnotil plnomocenstvo jemu vydané a vlastnoručne podpísané žalobcom 1/ dňa 12.12.2005), ale i to, že týmto konaním neoprávnené zasiahol do jeho osobnostných

práv príp. mu tým spôsobil škodu. Samotné porušenie práva (neoprávnenosť konania) nestačí na vznik nárokov z osobnostných práv (príp. škody), ale musí súčasne ísť o taký zásah (takej intenzity), že ním dôjde k ohrozeniu alebo porušeniu konkrétnych osobnostných práv, alebo k vzniku škody (čo v konaní preukázané nebolo a v tomto smere žalobcovia ani riadne nevymedzili odvolacie dôvody).

47. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny, potvrdil (§ 387 ods. 1, 2 C.s.p.).

48. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanému, úspešnému v odvolacom konaní, ich náhradu nepriznal, pretože mu v odvolacom konaní preukázateľne žiadne trovy nevznikli.

49. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ODS. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).